

LETO XXI

APRIL, 1972

ŠTEVILKA 4

MISLI

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

*

USTANOVLJEN LETA 1952

*

Izdajajo slovenski frančiškani

*

Urejuje in upravlja
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel.: 86 7787

*

Naslov: MISLI
P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

*

Letna naročnina \$3.00
(izven Avstralije \$4.00)
se plačuje vnaprej

*

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema

*

Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

NAROČI IN BERI!

Iz Argentine je končno dospel ZBORNIK in nas — kot še nikoli dosej — ni razočaral. Vsebina je bogata in bo zadovoljila vsakega izseljenca-inteligenta. Cena knjige je štiri dolarje.

V zalogi imamo še tudi nekaj Zbornikov prejšnjih let. Kdor želi z njimi obogatiti svojo knjižnico, so mu na razpolago po tri dolarje.

Pri upravi "Misli" lahko dobite tudi druge slovenske knjige. Nekaj jih tu priporočamo:

SKORAJ PETDESET LET V MISIJONIH — Spomini slovenske misijonarke m. Ksaverije Pirc z mnogimi slikami. Cena dva dolarja.

FRIDERIK BARAGA — misijonarjev življenjepisa, spisala Jaklič-Solar. Cena en dolar.

IZ NAŠE UPRAVE

Zahvalil bi se rad vsem, ki so prisluhnili klicu upravnika v zadnji številki "MISLI". Precej naročnikov je v tem mesecu poravnalo svoj dolg, nekateri kar za dve ali celo tri leta. Mnogi so naročniki treh dolarjev priložili dar za sklad našega mesečnika in hvaležen sem jim. Saj sem zadnjič omenil, da DAR ZA SKLAD rešuje naraščajoče stroške tiska — če jih bo tudi res rešil do konca letnika, zdaj še ne morem reči . . .

Tudi kar lepo število novih naročnikov je list dobil pretekli mesec. Zahvala vsem, ki ste mojo prošnjo vzeli resno. Le še mislite na svoj list, ko govorite s prijateljem, ki nanj še ni naročen! Napravite uslugo, da sami sprejmete naročnino za prvo leto in nam jo pošljete z novim imenom in naslovom. S tem bo led prebit, saj je najtežje začeti. Za čuda neokretni so mnogi naši ljudje za te stvari in če jim kdo ne pomaga, ostane pri dobri nameni in željah, do uresničenja pa ne pride. Isto velja za stare naročnike, ki se selijo na novi naslov. Ta mesec je pošta vrnila skoraj ducat "Misli" s pripisom: neznan na naslovu. Selili so se torej, pa bo vzelo verjetno dolge mesece, predno nam bodo sporočili. Z redno spremembo naslova boste prihranili upravi precej nepotrebnega dela in tudi stroškov poštnine — sebi pa ohranili mesečno branje.

Nepotrebna in krivična je jeza na upravo ali urednika, če pride pokvarjena številka "Misli" v hišo. Pri pakiranju smo mimogrede našli nekaj števil, katerim je manjkalo par strani, druge pa so bile dvojne. Bog ve koliko takih pride med bralce. Pogreška tiskarne pri zlaganju — nam pa je nemogoče pri pakiranju pregledati vsako številko, kar bi moral vsakdo razumeti. Če dobiš pokvarjeno številko, takoj javi na "Misli" in bomo z veseljem še isti dan poslali drugo. — Isto velja za primere, ko se številka izgubi na pošti, kar tudi ni nemogoč primer. Vsakemu naročniku smo doslej rade volje postregli z drugo številko, čim nam je javil, da "Misli" ni prejel.

Tej številki so priložene kuverte z novim naslovom našega mesečnika, da se jih poslužite pri pisanju na uredništvo ali upravo. Z njo je priloženo tudi pismo, katerega spodnji del Vam kot odrezek služi pri pošiljanju naročnine in drugih morebitnih darov po Vaši želji. Kdor je naročnik že poravnal, naj ne misli, da ga s priložo tega pisma zopet terjamo! Pismo s kuverto prilagamo VSEM brez razlike, saj je nemogoče izbrati med naročniki samo neplačane. Morda se bo le kdo poslužil odrezka in kuverte še pred koncem leta za kak prostovoljni dar našim nabirkam, četudi je naročnik že poravnal.

Rad bi se za konec oprostil vsem, ki so zadnji čas poslali naročnino ali darove za razne naše nabirke, pa niso dobili osebnega pismenega odgovora. Prenos uredništva in uprave ter začetek izdajanja "Misli" v Melbourne je povzročil, da v delu še nismo na tekočem.

Upravnik

DOMAČI ZDRAVNIK (Knajp) — Cena en dolar in pol.

SPOMINI MLADOSTI — Stare in nove pesmi je zbrala Gizella Hozian. Cena en dolar.

HUDA PRAVDA — povest iz dni slovenske revolucije spisal Lojze Ilija. Cena tri (vezana knjiga štiri) dolarje.

MEDITACIJE — Pesniška zbirka Franca Sodje. Cena en dolar.

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja) SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Življenjepiso povest o. Frideriku Baragu je napisal Amerikanec Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstralskemu prijatelju. Cena en dolar.

MESEC DVEH JUBILEJEV

PRI KRSTNEM KAMNU Marijine božjepotne cerkve na Dobrovi pri Ljubljani je v pomladnem dnevu zajokal Trnovčev novorojenček. Krstili so ga za **Franceta**, v krstno knjigo pa je ob tem imenu duhovnik pripisal priimek: **AMBROŽIČ**. In datum rojstva je dodal: **20. APRILA 1892**. Ta Trnovčev France je iz kmečkega fantiča postal ljubljanski študent, leta 1911 pa frančiškanski novinec z imenom: **brat BERNARD**. Leto poskušnje je srečno dovršil in se **1. APRILA 1912** z redovnimi obljubami zavezal slediti svetemu Frančišku v pokorščini, brez osebne lastnine in v čistosti . . .

Oho, o našem o. Bernardu Ambrožiču gre! Še letnici si oglejte, pa boste videli, da je vredno pisati. V letošnjem aprilu slavi zaslužni mož kar DVA jubileja: svojo osemdesetletnico in pa demantni jubilej — šestdesetletnico redovnih obljub. Med nami v Sydneyu ju praznuje, res po prestani težki operaciji, a častitljivo ju je — hvala Bogu — dočakal in prav je, da se ga "na debelo" spomnimo v "Mislih". Ko bi naš mesečnik še sam urejeval, bi ne imeli te prilike, saj bi verjetno svoja jubileja komaj omenil.

Ko sem ga pred odhodom v bolnišnico hotel s prevaro pripraviti do tega, da bi napisal svojo avtobiografijo, se je mož šaljivo izmuznil: "Za Baraga že petdeset let zbirajo in še niso vsega zbrali — pa naj jaz v nekaj urah kaj poštenega zberem o sebi . . ." Ujel me je in nas vse, če se izrazim po Pepetu Metulju — v kozji rog.

Sicer je o. Bernard o sebi v teku let marsikaj napisal v literarni obliki, veliko zanimivosti smo zvedeli mimogrede tudi iz njegovega šaljivega pripovedovanja. A vse to so le drobci; raznobarvni kamenčki mozaika dolgega življenja. Veliko povedo, celotne slike nam ne dajo, če niso zbrani in urejeni. Pre-

obširna in prebogata je njegova vsebina v sto in sto odtenkih izrabljanja od Boga podarjenih talentov v delu za duše, v delu za narod, zlasti izseljenski. P. Bernard je mož velikega formata in širokih razgledov, da malo takih med Slovenci. Dasi ne nosi častnih naslovov in ni prejel v življenju odlikovanj, ne cerkvenih ne narodnih, je oral globoke brazde: kot vnet in zgleden duhovnik, kot idealen pobudnik in organizator, kot odličen kulturni delavec, ki mu tudi pero izredno lepo teče. Bil je vedno in je še kljub osmim križem izredno bistrega duha, ki zna vsako besedo, naj bo izgovorjeno ali pisano, naj bo resno ali šaljivo, postaviti in pribiti na pravo mesto.

Vse svoje življenje je bil naš jubilar dosleden v vsem, vztrajen do skrajnosti, zavzet za vsako dobro stvar, če je bil le prepričan, da bo tudi uspela. Mož trdnih krščanskih načel ni nikdar popuščal: ne proti sebi samemu, ne proti komur koli. Kompromisov nikoli ni poznal, morda prav zato doživel marsikatero razočaranje in krivico, pa znal vse tudi mirno prenesti. Kar sem napisal v prejšnji številki ob sprejemu uredništva, danes lahko znova pribijem: Trst, ki ga veter maje, p. Bernard nikdar ni bil. "Zamera gor", zamera dol' . . ." je velikokrat rekel v življenju in danes mu verjetno zato ni prav nič žal. Prepričan sem, da ga — četudi brez zunanega priznanja — prav zato spoštujejo tudi tisti, ki jih je ob kaki priliki pošteno okrecnil z besedo ali peresom, če je šlo za pravdo. In za pravdo je šlo večkrat v dolgem patrovem življenju.

Kljub vsej resnosti življenjskih borb, katerim je izpostavljen sleherni javni delavec, in kljub zagrizenosti v nenehno delo za vero in narod, pa je znal p. Bernard ohraniti pravo frančiškansko preprostost in vedrost, ki jo mora vsakdo v njegovi bližini samo

občudovati. Prav to daje vsemu njegovemu življenjskemu programu poseben pečat, ki se skriti ne more. Prav to mu je dajalo menda vsa dolga leta toliko zagona, da je zmogel kljub letom do zadnjega vršiti svojo nalogo, ki ji marsikdo mladih ne bi bil kos. Prepričan sem, da ga tudi zadnja bolezen in operacijski nož nista spravila ob dobro voljo, četudi se je obenem — pripravljen na vse — vdano izročil božjim načrtom.

Ob neki priliki se je šalil, da je prvih trideset let žrtvoval rojstni domovini, drugih trideset let Slovencem v Ameriki, zadnjih trideset let pa je namenil ro-

jakom v Avstraliji . . . — Samo Bog daj, da bi res še dolgo vrsto let živel in ustvarjal med nami ter izpolnil svojo obljubo, izgovorjeno v šali.

Oče jubilan! Ob obeh jubilejih se Vas spominja z vso hvaležnostjo avstralska Slovenija. Prepričan sem, da se nam z veseljem pridružuje tudi ameriška Slovenija in kanadska in argentinska — vsa številna slovenska družina raztresena po zemeljski obli. Pa tudi v domovini kljub dolгим desetletjem odsotnosti gotovo niste pozabljeni pri mnogih, ki znajo ceniti Vaše neizmerljivo delo na treh kontinentih. Zato pa kar v imenu nas vseh: **ŠE NA MNOGA, MNOGA LETA! BOG DAJ ZDRAVJE!**

KRSTNA CERKEV P. BERNARDA
— DOBROVA PRI LJUBLJANI

D A R I T E V

*Daritev bodi ti življenje celo:
Oltar najlepši je — srca oltar,
Ljubezen sveta v njem — nebeški žar,
Gospodu žrtva — vsako dobro delo.
O, da srce gojilo bi vsekdar*

*Ta sveti žar, naj živo bi gorelo,
Enako kresu vedno ti plamtelo,*

*Bogu in domu žgalo vreden dar!
Odločno odpovej se svoji sreči,
Goreče išči drugim jo doseči,*

*Živeti vrli mož ne sme za se.
Iz bratov sreče njemu sreča klije,
Veselje ljudsko njemu v oku sije,
In tuja solza mu meči srce!*

SIMON GREGORČIČ

ŽIVLJENJSKA POT NAŠEGA JUBILANTA

... Dolžan ni samo,
kar velewa mu stan,
kar more, to mož
je storiti dolžan! . . .

Simon Gregorčič

P. BERNARD AMBROŽIČ, O.F.M., je bil rojen 20. aprila 1892 na Dobrovi pri Ljubljani. Ljudsko šolo je obiskoval v rojstnem kraju, gimnazijo začel v Ljubljani, po vstopu v frančiškanski red (1. aprila 1911) in prestanem letu poskuša pa jo dokončal na Kostanjevici pri Gorici. Bogoslovje je študiral v Kamniku, Ljubljani in Mariboru, kjer je bil 22. junija 1915 posvečen v duhovnika. Nato je bil najprej katehet v Mariboru. Od leta 1919 do 1925 je študiral na ljubljanski univerzi slavistiko in klasično filologijo ter poučeval na privatni frančiškanski gimnaziji v Kamniku.

V Ljubljani je bil zelo aktiven v katoliških mladinskih organizacijah. Ustanovil in urejeval je tudi mladinski list "ORLIČ" in dekliški mesečnik "VIGRED".

Ko je leta 1925 privatna frančiškanska gimnazija v Kamniku izgubila pravico javnosti ter njegova proforska služba ni bila več potrebna, se je najprej javil za kitajske misijone, končno pa sprejel povabilo p. dr. Hugona Brena in p. Kazimirja Zakrajška ter odšel v ZDA. Kot misijonar slovenskih izseljencev je prepotoval Ameriko po dolgem in počez, med tem tudi mnogo pisal in urejeval verski mesečnik "AVE MARIA" in njegov istoimenski KOLEDAR. Učil je frančiškansko redovno mladino v Lemontu, deloval na raznih slovenskih župnijah ter ustanovil slovensko faro sv. Janeza Vianeya v Detroitu. Ob veslovenskem katoliškem shodu leta 1929 v Lemontu je bila na njegovo pobudo ustanovljena Baragova zveza, sedanja uradna vseameriška ustanova marquetteške škofije za Baragovo beatifikacijo. V Lemontu je bil redovni predstojnik ali komisar vseh slovenskih frančiškanov v ZDA. Pred drugo svetovno vojno je razživel tudi dušno pastirstvo med Slovenci v Kanadi.

Med drugo svetovno vojno je bil gonilna sila za zbiranje pomoči potrebnim v domovini, po vojni pa za slovenske protikomunistične begunce, ki so v tisočih zapuščali usuznjeno domovino. Bil je soustnovitelj Lige slovenskih katoliških Amerikancev ter desetletje posvetil tajniškemu delu. Tisočem naših brezdomcev je pomagal stopiti na ameriška tla.

Po tridesetletnem neumornem delu med Slovenci v ZDA in Kanadi je p. Bernard v avgustu 1955. odšel v Avstralijo, ki je nekaj prej odprla vrata beguncem, izseljenskih duhovnikov pa ni imela dovolj. Takrat so v ZDA bili nekateri mnenja, "da so se mu kolesca začela vrteti narobe, ko se na stara leta odpravlja čez Pacifik", kot je sam pisal v Ave Marijo. Z vso izkušnostjo dolgoletnega izseljenskega duhovnika se je kljub starosti lotil dušnega pastirstva med avstralskimi Slovenci v Sydneyu in obiskoval tudi druge nasebine. Takoj ob prihodu je prevzel uredništvo glasila "Misli" in ga z vso ljubeznijo vzorno urejeval preko šestnajst let. Vsa ta leta je mnogo pisal in sodeloval tudi pri drugih izseljenskih listih, zlasti argentinskih. Koliko dobrega je v teh letih storil izseljencem v svoji duhovniški službi, ve samo Bog in je zapisano v knjigi življenja.

Naš jublant je starosta, najstarejši član slovenske frančiškanske provincije. Obenem je tudi najstarejši med vsemi frančiškani, ki delujejo po Peti celini.

PISATELJ TREH DOMOVIN

Prof. Martin Jevnikar je v tržaški **MLADIKI** objavil svojo študijo "Sodobna slovenska zamejska literatura". V drugi številki lanskega letnika je obdelal tudi literarno delo našega jubilara p. Bernarda, v glavnem dve njegovi povesti in njegovo zbirko črtic. Tu bomo izpustili življenjepis, ki je po istem viru na drugem mestu te številke, v ostalem pa pustimo z malenkostnimi spremembami in dodatkom prof. Jevnikarju besedo o p. Bernardu kot pisatelju.

P. BERNARD AMBROŽIČ se je kot pisatelj in publicist uveljavljal že v domovini, pred odhodom v Ameriko. Pod psevdonimom Brat Nardžič je pisal članke in črtice v **Orliču** (glasilo orličev, mladcev, gojenk in mladenk) ter **Vigred** (dekliški mesečnik). Oba lista je tudi sam ustanovil. V ZDA je nadaljeval publicistično in pisateljsko delo v slovenskih izseljenskih listih. Zlasti je pisal in urejal verski mesečnik **Ave Maria** in njegov istoimenski **koledar**. V Avstraliji piše v **Misli**, v kateri je kot Brat Nardžič objavil svoje orlovske spomine. Kot urednik **Misli** je dosegel, da se je osmi letnik pojavil v obliki revije in tak je še danes. **Misli** so po urednikovem trudu verna kronika življenja Slovencev v Avstraliji, prinašajo pa tudi verske članke, pesmi, črtice, povesti itd. Vanje pišejo tamkajšnji izseljenski duhovniki in laiki, so delavci pa so raztreseni po vseh celinah. Vsako leto prispeva p. Bernard po eno črtico v argentinski **Zbornik Svobodne Slovenije**.

P. Ambrožič je po vojni izdal pri Celovski Mohorjevi družbi dve leposlovni knjigi. Prva je zgodovinska povest **Tonče s Sloma** (Celovec 1954), druga **Domislice**, iskre za materinski dan in izbrane črtice. (Celovec 1955).

Tonče s Sloma je zgodovinska povest o škofu Antonu Martinu Slomšku, in sicer od dijaških let do nove maše. V njej se je zvesto držal zgodovinskih dejstev, spretno pa jih je povezal s svojo domišljijo, "da se povest zdi verjetna in da vse opisuje tako, kot se je takrat moglo zgoditi čeprav se morda ni tako," kot pravi sam v Pisateljevi zaključni besedi. Zaveda se, da bo ta ali oni "morda rekel, da povest nekako preveč dolgočasno poteka, da ni v njej nič posebno napetega in da vse teče tako mirno kot potok v lepem vremenu mimo njiv in travnikov". Odgovarja pa, da o Slomškovih mladih letih "skoraj ne morem povedati veliko razburljivega. Na zunaj je povest res brez vsake napetosti, na znotraj pa tudi brez tega ni, če hočete zraven rabiti tudi svojo domišljijo".

Povest spada med dobre ljudske knjige, ker je pisatelj oživil razmere, kraje in osebe, ki v njej nastopajo. Slomška, ki je bil že kot otrok nenavadno zrel in duhovno globok, ni idealiziral, ampak ga je pustil takega, kot je bil: dober, pobožen, navezan na mater, silno delaven in zaveden Slovenec. Pred brav-

cem Slomšek živi in to je morda največji uspeh knjige. Poleg njega pa izstopa kaplan Prašnikar, ki je fantu pomagal do cilja, ob njem, prof. Zupančič in vsi na Slomu: oče Marko, bratje in sestre. Mnogo žalostnega je bilo v tistih letih, pisatelj pa je spretno poiskal tudi vesele trenutke, ki jih tudi ni manjkalo.

Domislice so knjiga 27 črtic, ki jih je pisatelj priobčil v frančiškanskem mesečniku **Ave Marija** in istoimenskem koledarju od 1930 do 1941. V njih obuja spomine na svoja mlada leta v domovini, ko si je še kot otrok želel pipec, segajo pa do druge svetovne vojne in nemškega izseljevanja Slovencev v Srbijo. Kaka polovica obravnava slovensko življenje v Ameriki. Jedro je navadno zanimiv človek ali dogodek, ob katerem naslika kos življenja. Pripovedovanje je pogosto šaljivo, ker ima avtor smisel za humor.

Podobno so črtice, ki jih priobčuje v **Zbornikih Svob. Slovenije** in jih zajema iz domovine, ZDA in Avstralije. Najrajši opisuje vesele strani življenja in s tem dokazuje, da je spreten humorist.

Daljšo delo iz avstralskega življenja je **Izidor Obrobnik in njegova naloga**. Povest begunca. (**Ave Maria**, januar 1968 - julij 1969). V njem opisuje Izidorja Obrobnika iz Apaške doline, ki je študiral, a je moral zapustiti šole in oditi z Nemci za dve leti na rusko bojišče. Vrnil se je duševno načet. Da bi ga župnik dvignil, mu je rekel, da mu je Bog namenil posebno nalogo. In da bi poiskal to nalogo, je pobegnil v Avstrijo, od tod po v Avstralijo. Mati je pisatelju sporočila, kako je z Izidorjem, in ga prosila, naj poskrbi zanj. Res ga je našel in spremljal njegovo življenje v Avstraliji: delal je pridno, toda štirikrat so ga morali sprejeti v umobolnico, kjer so ga končno pozdravili, našel pa je tudi svojo nalogo: po sedmih letih bivanja v Avstraliji se je poročil z nezakonsko materjo in postal njenemu sinu pravi oče.

Pisatelj pripoveduje moderno, posluhuje se pisem in poseganja nazaj, tako da je povest sveža in zanimiva, lepo prikazuje fantovo zmedeno notranjost, ob njem pa tudi življenje Slovencev v Avstraliji.

P. Bernard Ambrožič je edini slovenski pisatelj, ki zajema snov iz treh domovin: iz Slovenije, Ame-

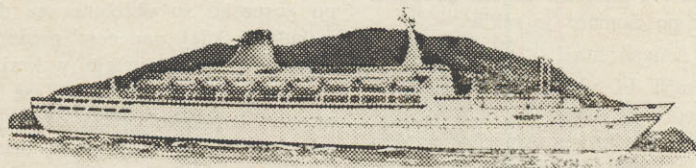
rike in Avstralije. Ni sicer poklicni pisatelj, da pa ima umetniško nadarjenost, ni mogoče dvomiti. To je dokazal v številnih primerkih, ki so napisani z resničnim umetniškim navdihom. Zavedati pa se moramo, da piše za izseljence, ki so v večini preprosti ljudje, zato se mora ozirati tudi na njihov okus.

Urednikova opomba: Po vsej verjetnosti prof. M. Jevnikar ni imel pri roki vseh virov, ker je izpustil še eno večjih literarnih del p. Bernarda. Kot urednik Ave Marije v ZDA sem ga tik pred njegovim odhodom v Avstralijo naprosil za kako daljšo povest. Obljubil mi jo je pol za šalo pol zares pod pogojem, "da pridem za njim v deželo kengurujev". Že v nekaj tednih mi je prinesel v uredništvo dobršen del rokopisa, iz San Francisca pred odhodom v Avstralijo je poslal drugi šop listov in če se prav spo-

minjam, sem konec povesti prejel po obavljenih prvih poglavjih že iz Sydneya. Pod imenom "Pamet se je odprla" sem jo začel objavljati v mesečniku Ave Maria z januarsko številko 1956 in je izhajala do aprilске številke 1958. Bravci so jo zelo hvaležno sprejeli. Pisatelj je v njej v svojem svežem in živahnem načinu pripovedovanja zbral vtise prvih let svojega življenja, dokler se mu ni "odprla pamet". Če Bog da, jo boste brali v Mislih prihodnje leto kot nadaljevalno povest. Brez doma pa bi bilo delo vredno ponovne obdelave in izdaje v knjižni obliki.

Leto po odhodu p. Bernarda v Avstralijo sem izpolnil pogoj, pod katerim mi je pisatelj povest pisal: prišel sem za njim na Peto celino. Pa takrat menda niti on niti jaz nisva sanjala, da bom za njegovo osemdesetletnico sedel na njegovom uredniškem stolčku ter pisal te vrstice . . .

Misijonski korak Sydneya

Melbournski klic "na korajžo" Sydneyu je za čuda hitro dobil odmev — še predno je marčna številka "Misli" sploh dospela tja. Žal je sydneyški odmev prišel prepozno, da bi ga objavili že v prejšnji številki. Takole se glasi:

V JANUARJU je prispel iz Pariza v Togo p. Evgen Ketiš, O.F.M., da bi tam skupaj s p. Hugom Delčnjakom širil evangelij.

P. Evgen je bil rojen na Štajerskem v večji družini. Deloval je v Ljubljani na fari Marijinega oznanjenja (frančiškani) in na Viču. Pred odhodom v misijone pa je nekaj let služboval v Dobovi — na slovensko-hrvaški meji. Je asketski, do skrajnosti požrtvovalen duhovnik. V Parizu se je šest mesecev pripravljal na pot v misijone. Ko je prišel v Afriko, so ga predstojniki takoj poslali na postojanko p. Hugona, ker je bil ta že nekaj mesecev v bolnišnici zaradi žolčne bolezni.

Država Togo je sorazmerno majhna. Leži ob Gvinejskem zalivu in meji na Gano na zapadu, na Dahomej na vzhodu, na severu pa na Gornjo Volto. Misijon v Togu je eden najtežjih zaradi vročega, so-

parnega podnebja, kjer so doma vse vrste mrzlice. Medtem ko n.pr. Etiopija, Zambija in Kenija, deloma tudi Kongo, ležijo na visokih planotah, so večinoma vse zapadnoafriške države nižinske. V Etiopiji pravijo, da se obalni pas ob Gvinejskem zalivu imenuje "white man's cemetery" — pokopališče belcev.

Ta misijon si je za p. Hugonom izbral naš novi slovenski misijonar. Prav in primerno bi bilo, da Sydney z okolico podpre p. Evgena s "posinovljenjem", kot so Melbournčani sprejeli p. Hugona. Dajmo moralno in materialno oporo novemu pionirju Kristusovega evangelija, ki je stopil na eno najtežjih postojank. Vsaka žrtev za misijonarja bo tudi nam v duhovno korist. — Angela Lilija in Ing. Ivan Žigon.

"Izpod sydneyških stolpov" ima pa že tudi odmev na klic naše "korajže". Ta pa je prehitel gornje vabilo sydneyškim Slovincem. Misijonar p. Evgen bo za to sydneyško misijonsko gorečnost gotovo hvaležen. Naj se v njegovem imenu zahvalim vsem. — Urednik.

Kako je v Ameriki?

(Ena črtic iz knjige "DOMISLICE")

P. BERNARD

Kje je vasica Obrobek, seveda ne veste. Na pripravi vzpetini stoji in gleda okoli po gričih, večjih in manjših. Bolj zadaj je tudi kakšen hrib. Niže doli je pa nekaj dolin, ki se dajo lepo videti, če stopiš tja na ogel te ali one hiše. Posebnost je studenec dve minuti od vasi, žuboreč in dromljajoč. Speljali so ga v žlebek in postavili korito, da vsa voda ne odteče prehitro v dolino. Tam sem se ustavil takrat. Celo usedel sem se na kamen in slikal. Nisem imel pred seboj papirja, še manj pa mogoče fotoografski aparat. Saj slika je že bila, samo v spomin sem si jo želel vtisniti za zmerom.

Iz vasi je prišlo dekle s škafo. Zajela bo vode. Nič se me ni bala, kar po domače je rekla:

"A, vi ste pa tisti Amerikanec!"

Nisem pokimal. Najrajši bi videl, da bi si hitro napolnila škafo in ga odnesla. Ostal bi sam in počasi ter zbrano razmisli, če sem res Amerikanec. Posebno trdno nisem bil o stvari nikoli prepričan, najmanj pa v takemle hipu, ko sedim ob studencu pri vasici Obrobek in slikam. Slikam tako, kot sem že rekel.

"Nikoli še nisem govorila z Amerikancem".

Kaj vem, zakaj mi je bilo tako nerodno. Ne vprašajte, kako mi je bilo. Ne bi znal povedati. Moram še tega dekliča naslikati, sem si rekel na tihem. Pogledal sem jo in oči so se nama srečale.

"Kako je pravzaprav v Ameriki?"

Kaj naj odgovorim? In škafo bo skoraj poln, pa ga bo odnesla. Koliko časa mi bo dano? Gledal sam dekliča pred sabo in začel:

"Kako je v Ameriki pravzaprav? Kolikor sem jaz Amerike videl, je tam takole: Deklič, ki imajo tvojih šestnajst let, ne hodijo s škafo po vodo. Te sreče tam ni. Morda je bila nekoč, pa so ljudje vse studence razdrli, ko so si postavljali ogromna mesta. Seveda tudi žlebek ni potreben in korito še manj. Umazana voda stoji, kjer bi človek rad videl žuboreč studenček. Zato torej ameriške deklice ne hodijo na studenček po vodo. Imajo pipe napeljene v kuhinjo in jo kar tam nalove v različne posode. Zato je v Ameriki dolčas. Ker studencev ni in si deklice kar v kuhinji nalijejo vode, ne gre, da bi hodile bose iz hiše. Noge so jim kar naprej stisnjene v fine šolne. In čudno visoke pete imajo tisti šolni, da mora biti prav nerodno stopati v njih.

(Ilustr. Dragica Gelt)

Tudi te sreče nimajo ameriška dekleta, da bi hodeli okoli v takih kmečkih oblekah, kot si ti zdajle k studencu prišla. Še predpasnikov nimajo, kar tako po gosposko so oblečene vse dni v tednu. Morda si v kuhinji kdaj nadenejo predpasnik, pa če pride tuj človek, ga takoj vržejo v kraj. Tudi tako lepe kite jim ne padajo po hrbtih. Lase si režejo, kar pa ostane, jim kar tako opleta okoli glave. Lica so jim res tako rdeča kot tvoja, tudi ustnice so jim rdeče, pa ne kot češnja in nagelj, ampak tako kot pirhi za veliko noč. Po navadi pa še desetkrat bolj. Sirote nimajo sonca, da bi jim poljubljalo lice, zato jih rdečijo s kupljeno mažo. Pa ustnice tudi. Še nohte. Okoli sebe ne vidijo gričev in hribov, dolin tudi ne vidijo, samo hiše ob hišah. Nekatere so višje kot onile hrib tam v ozadju . . ."

Šele zdaj sem opazil, da je bil dekličin obraz kot makov cvet. Pa mi ni bilo na tem, da bi ji povedal, kako lepa je. Umolknil pa sem.

"Kako se pa pravzaprav v Ameriki živi?"

Odkašljal sem se in pomislil. Kako naj povem?

"Živi se nekako. Nekateri pravijo, da se jako dobro živi. Če misliš iti v Ameriko, zakleni Boga globoko v srce, potem se bo že živelo. Če ne bo dobro zaklenjen, ga lahko izgubiš ali ti ga kdo ukrade".

Pogledala je v tla in videl sam, da jo je moj odgovor močno iznenadil. Pa je zapazila, da je škof poln in da že teče čez rob.

"Moram iti", je rekla.

*

Enajst let pozneje je stala pred menoj v newyorškem pristanu — kot mati begunske družine. Mož je imel opravka s carino. Ob njej sta se stiskala dva drobna dečka, še drobnejšo deklico je držala v naročju. Spoznala me je. Tudi jaz sem se spomnil. Stopili smo k lini in gledali v mesto. Samo košček ga je bilo pred nami.

"Čudno je v Ameriki", je rekla.

"Vse drugače kot na Obrobku, kajne?"

Zardela je kot takrat ob studencu. Oba sva vedela brez besede, da v mislih stojiva tam daleč in sva kot pred enajstimi leti. Takratne besede so bile spet žive pred nama, pa so vendar tako čudno molčale. Oči so se ji orosile in je bridko izdavila:

"Pa je tudi na Obrobku zdaj vse drugače . . ."

Nič nisem rekel. Bilo mi je neznansko nerodno.

Mož je opravil na carini in vse drugo, pa sem jih spremil na vlak.

"Zbogom in na svidenje!"

Ali res še kdaj . . . ?

Oni dan je nanese, po petih letih, da sem jih obiskal. Večji deček je odprl in povedal, da je ata v tovarni, mama pride vsak hip.

Ostal sem in z otroki smo postali prijatelji, kot bi mignil. Vsi trije so venomer čebljali in zvedel sem polno novic. Četrti se je igral v ograjici in se ni zme-nil na nas. Peti je spal v otroškem košku.

"To sta pa naša prava Amerikanca", je povedal starejši ponosno. Vsi vprek so razlagali, kaj se to pravi.

Potem je prišla. In stala je pred menoj — Amerikanka. Lepa in mlada še zmerom. Pa vsa drugačna kot takrat ob studencu. Bila je v zadregi in rdela še bolj kot takrat. Nalašč sem si jo podrobno ogledal in opazil z očesom vsak kos obleke posebej. In šolne!

In lase, ki niso bile v kito spletene. Potem sem zija-lasto lovil reči po stanovanju in kimal. Razumem! Vse kot pri "pravih" Amerikancih.

"Kako je pravzaprav v Ameriki?" sem vprašal po-redno. Kar mogoče veliko merico nagajivosti sem po-ložil v besede.

"Fajn!" je planil vmes manjši deček in odgovoril namesto mame.

"Imenitno!" je popravil starejši in bratca pokregal: "Po slovensko govori!"

Dušil sem ginjenost, ki mi je stiskala grlo. Njej se je prikradla solza na lice. Od sreče ali od česa . . . ?

"Tiho, fanta, mamó sem vprašal!"

Umolknila sta in čakala njene besede. Dolgo ni mogla. Rad sem pričakal, da je prišla do sebe.

"Slišali ste. Besede otrok ne bom ovrгла. Živi se nekako, ste rekli takrat ob studencu. Nekateri kar do-bro žive, ste dodali. Mislim, da smo mi že med nji-mi. Pet let je minilo in mož zmerom dela, hvala B . . ."

Ni mogla izreči. Zakaj jo je tako čudno prišlo? Počakal sem.

"Boga smo vklenili pred odhodom s tremi ključav-nicami v srce in skrbno ga čuvamo. O, kako bi bilo brez Njega srce težko in prazno . . ."

Stal sem na Obrobku in brez sape poslušal, kako studenček dromlja v korito.

Motiv iz starega dela naše bele Ljubljane

Pa še enkrat o obisku rodne grude

Predsednik Slovenske izseljenske matice, g. Drago Seliger, ki je s tremi ostalimi delegati spremljal ansambel Lojzeta Slaka po Avstraliji, mi je pred odhodom iz Sydneya preko g. J. Čuješa poslal pismo. V njem omenja, da je z zanimanjem prebral v "Mislih" članek melbournskega Janeza o obisku Slakovega ansambla. Rad pa bi ga z nekaj besedami dopolnil, "ker mu očitno botrujeta nevednost ali premajhna pozornost," kot pravi.

Gre namreč za Janezove besede: ". . . Če sem prav poučen in če smem biti odkrit, saj smo v svobodni demokratični deželi, se mi zdi skoraj krivično, da nas delegacija Matice — kar štiričlanska — obiskuje na račun "Slakov". Njeni potni stroški bi morali biti kriti iz državnih virov, če je Matici kot državni ustanovi res toliko na tem, da nas po petindvajsetih letih skuša najti . . ."

G. Seliger pravi najprej o Matici: "Najprej želim povedati, da Slovenska izseljenska matica ni niti državna niti pridobitna ustanova. Ustanovljena je bila pred 21 leti na pobudo kulturnih delavcev v domovini in slovenskih izseljencev v Evropi in Ameriki. Naložila si je nalogo, da povezuje rojake v tujini z domovino na narodnostni in kulturni osnovi. To svoje poslanstvo uspešno opravlja od ustanovitve, za kar so ji ob dvajsetletnici dali vse priznanje slovenski izseljenici po vsem svetu".

O Janezovi omembi obiska Matice "na račun Slakov" pa piše g. predsednik: "Minilo je več kot pol leta, ko so bila vsa slovenska društva v Avstraliji in nekaj kasneje Zveza slovenskih društev v Canberri obveščena, da gostovanje "Trio Lojze Slak", "Fantje s Praprotnega" in ga. Jana Osojnik stane 22.000 dolarjev. V tej vsoti so temeljni izdatki, honorarji izvajalcem programa, potni stroški iz domovine v Avstralijo in nazaj ter nekaj manjši del stroški priprave za gostovanje. Torej gre za stroške "Slakov", kot jim kratko pravite, ne pa za delegacijo Matice, kot nekateri iz nevednosti ali morda drugih razlogov oznanjajo . . ."

G. Seliger dalje poudarja, da je Matica prevzela celotno denarno tveganje gostovanja, a to je omenil tudi Janez v svojem članku.

Biti urednik, je včasih res težka zadeva. (P. Bernard se mi gotovo smeje v brk, češ "le naj dela maturo"! . . .) Če bi nesrečni Janez pisal članek zlonamerno, bi ga verjetno pravočasno zasačil in članka sploh ne objavil. Ker sem kot urednik še danes uverjen, da je pisal odkrito in s prepričanostjo resnice, mu zameriti ne smem. Takole sem iztuhtal: pismo sem mu dal brati. Naj on sam, zaradi katerega se brez moje volje ta drugi članek kuha, odgovori na obe kočljivi zadevi. Morda bo s tem rešena urednikova glava . . .

Melbournski Janez mi je po nekaj dneh na prvo napisal sledeče vrstice:

"Čudno zabiti smo Slovenci. Kar poznam prijateljev, tudi te, ki so prišli komaj pred mesecem dni iz domovine, sem vprašal o Matici, pa nihče ni vedel, da je zasebna ustanova. Takih zasebnih ustanov doma ni, so mi rekli. Morda bi bilo res bolje napisati "narodna", a to je doma prav toliko kot "državna". Kulturni delavci, ki so jo pred leti ustanavljali, bi ne mogli ničesar brez režima, zaradi katerega smo danes v tisočih po svetu. Ne bom trdil, a zelo verjetno so bili sami njegovi aktivni člani. Preko svojega glasila so na bogatem papirju in s krasnimi slikami opremljenimi članki slepili starim izseljencem oči in hvalili razmere doma prav tista leta, ko smo mi v tisočih izgubljali svoje premoženje, sedeli po zaporih, bežali preko meje ali pa že gnili po begunskih kampih — ko bi bil vsakdo izmed nas raje na domačih tleh v pravi svobodi. Glasilo Matice nas je razglašalo za izdajalce-begunce, še besede 'izseljenec' nam ni privoščilo, dokler se ni začel državni lov na devize . . . Ljudska oblast, ljudska last, ljudska Matica . . . Vse je tam ljudsko, narodno, samo da ima ljudstvo, narod pri tem kaj malo besede. Koristi pa samo toliko, v kolikor obenem to koristi tudi državi . . . (Ljubljanski "Pavliha" bi

mi tole verjetno objavil in še kaj zabelil zraven. Vi mi pa najbrž ne boste!)

K temu, koliko je Matica res zgolj zasebna kulturna ustanova, naj še to dodam, da bi se organi avstralske vladne policije kaj malo zanimali za obisk ustanove, ki bi ne bila do skrajnosti povezana s kako tujo — v našem primeru komunistično — vlado. Kako je bilo v našem slučaju in koliko napetosti je bilo po naših društvih ob drugače tako zaželenem obisku Slavkov, pa veste sami . . .

Čudno se mi zdi tudi to, da je Matica kot zgolj narodna ustanova za povezavo rojakov v tujini na narodnostni in kulturni osnovi vsa leta tako molčala o vsem izseljenskem delu, ki ni bilo po okusu ene in edine stranke doma. N.pr. molk o velikem kulturnem delu slovenskih izseljencev v Argentini. In kakšna monumentalna dela izdajajo tam na polju knjige ali pa prikazujejo na slovenskih odrih, veste sami.

G. Seliger je osebno simpatičen mož in sem z njim izmenjal nekaj besed. Je pa poleg predsednika Matice tudi parlamentarec. Takim visokim gospodom iz Jugoslavije pa žal ne zaupam preveč — od tistega mitinga nekje na Dolenjskem leta 1944 dalje ne, ko sem prvič slišal govor obljub in groženj nekega ljudskega 'parlamentarca' preplašenemu ljudstvu . . ."

Ostalo sem izpustil, pa naj mi Janez zameri ali ne. Dodal bi še Janezove vrstice k drugemu delu:

"Če sem bil res napak poučen in v zame ogromni vsoti 22.000 dolarjev gre le za stroške Slavkov, sem samo zadovoljen in rad vzamem besedo nazaj. Čudim pa se, da je tako menda mislil vsak odbornik našega društva, s katerim sem v dneh obiska govoril. Več kot enkrat sem slišal, da bi bila tretjina stroškov manj, če bi bili Slaki sami. Morda je prišel ta nesporazum iz dejstva, da je Matica sama poudarjala, da potujejo vsi skupno kot ena skupina. In v kolikor mi je znano, so društva plačevala iz vstopnin Slavkovih nastopov prenočnine in ostalo za VSE, ne le Slake. Čudno, da so bila društva tako malo na tekočem o celi zadevi, ki, se mi zdi, je bila do zadnjega zavita v nekak skrivnostni molk. Tudi o Slavkovem kontraktu z Matico nihče od

društva ni dosti vedel in verjetno še danes ne ve za njegovo vsebino. Če sem v tem nenamerno pogrešil, sem zaradi desetine dejstev in izjav tistih, ki bi po vsej pravici kot organizatorji morali jasno vedeti kaj in kako.

Ker smo že pri financah obiska, naj omenim še to: enemu izmed Slavkov sem se potožil, da so njihovi magnetofonski traki v domovini in tudi v melbournski trgovini znatno cenejši kot pa pri vratih v dvorano. Odgovor se je glasil, da ansambel nima ničesar pri tej prodaji, ker je izključno v rokah Matice . . ."

Tako naš Melbournski Janez.

*

Mislim, da je enkrat za vselej dovolj tega. Videli in slišali smo Slake in lepo je bilo. Kdor je želel, je lahko govoril tudi z zastopniki Matice. Zdaj je ansambel že doma, z njimi tudi delegacija Matice, mi pa spet v svojem vsakdanjem delu za našo izseljensko družino po širni Avstraliji. Tudi naše melbournsko Slovensko društvo se je po več kot enomesečnem mrzličnem organiziranju nastopov in sporeda med njimi pošteno oddahnilo. Za odbornike niso bili ti tedni nikak piknik. Upam, da so ohranili dovolj moči za nadaljne kulturno in družabno delo med nami.

P. BAZILIJ

SPET TIPKA

6. aprila 1972

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

● Ker že praznujemo mesec dveh jubilejev bivšega urednika p. Bernarda, naj za to številko vsaj na sliki skoči tudi v tipkarijo. Takole se mu gode zdaj, ko je oddal uredništvo "Misli". No, saj mu privoščimo počitek, četudi obenem upamo, da nam bo še marsikaj napisal na svojo "kavs-mašino".

Katera slovenska družina v Sydneyu ga je takole pocertljala na gugalnici, vam pa ne vem povedati. Sliko sem "organiziral" za patrovim hrbtom — sam bi mi je verjetno ne dal.

Patru jubilanu Melbourne in Adelaida še posebej čestitata k jubileju. Obe naselbini, dasi daleč od Sydneya, ga poznata. V obeh mestih je pred leti vodil tridnevni misijon, v Melbourne je bil pa tudi slavnostni govornik pri odkritju Baragove sohe v juliju 1968. Saj je kot ustanovitelj Baragove zveze imel do tega vso pravico in nam je tudi imel kaj povedati.

● Velika noč je minila in kar lepo smo jo praznovali. Obredov velikega tedna se je udeležilo veliko število rojakov. Tudi vreme nam je bilo naklonjeno za sobotne obrede z mašo vigilijske ter za nedeljsko deseto mašo na prostem pri votlini. Spovedi in obhajil je bilo precej, hvala Bogu. V tem se najbolj vidi, ali naša družina božjega ljudstva duhovno raste ali pada.

● V okviru duhovne obnove kot priprave na EVHARISTIČNI KONGRES smo se udeležili mednarodne pobožnosti v cerkvi sv. Janeza Evangelista v East Melbourne. Ta večer so priredili Litvanci v petek 24. marca. V slovenskem jeziku smo vodili dve desетки rožnega venca.

S p. Stankom tudi nadaljujeva tedensko mašo po slovenskih domovih. Pred veliko nočjo je bila maša še pri Adamičevih v Malvernu, pri Grlovih v Bulleenu, pri Iskrovih v East Keilorju in v Slomškovem domu pri naših sestrah v Kew. Družine, ki bi želele večerno mašo na domu, javite se!

● Naša Slomškova šola se pripravlja na MATE-RINSKO PROSLAVO, ki bo na prvo nedeljo v maju po deseti maši v dvorani pod cerkvijo. Vse mamice in seveda ostali bodo dobrodošli gostje. Ne pozabite na to mladinsko prireditev, ki bo v veselje vsem.

● Še nekaj se nam obeta v maju: če se bo javilo dovolj slovenskih deklet, bi zanje naše sestre organizirale dvodnevno DUHOVNO OBNOVO ali duhovne vaje. Preživele bi soboto in nedeljo (20. in 21. maja) v Slomškovem domu. Zbrale bi se tam v soboto ob osmih, da bi ob pol devetih začele z mašo in prvim govorom. Sestre bodo poskrbele za hrano in prenočišče, s seboj bi prinesle vsaka po dve rjuhi in brisačo.

Ideja je lepa in vredna premisleka vseh družin, ki imajo doraščajoča dekleta (od petnajstega leta dalje). Za vse informacije se obrnite na sestre (4 Cameron Court, Kew, Vic. 3101, Telefon: 86 9874), ali se prijavite vsaj en teden pred duhovnimi vajami.

● Drugih porok v naši cerkvi ne bom omenjal, slovenski pa sta bili sledeči: 4. marca sta se poročila **Dennis Arthur Villinger** in **Barbara Ternar**. Ženin je po rodu Avstalec, nevesta je iz Gomilic, župnija Turnišče. — 18. marca sta pred oltar stopila **Jože Tostovršnik** in **Loreta Nikpalj**. Ženin je iz Konjskega vrha, župnija Luče, nevesta je iz Zadra.

Obema paroma naše čestitke!

● Sledeče malčke je občila krstna voda: **Damir Josip**, sinko Josipa **Korparja** in Veronike r. Novak, East Kew, je bil krščen 26. februarja. — 12. marca

je bil krst **Maryanne Nancy**, nove članice družine Marka **Lepoglavca** in Nevenke r. Kosanovič, Elwood. — Iz North Altone so 19. marca prinesli **Kristino**, ki je razveselila družino Jožefa **Iskra** in Milene r. Iskra. — 26. marca je bil krščen **Valentin**, novi prirastek družine Valentina **Lenka** in Matilde r. Lavrič, Mulgrave. — Na veliko soboto (1. aprila) smo pri obredih krstili **Simono**, prvorojenka Draga **Skrobarja** in Metke r. Slavič. Bila je zelo pridna ob tem slovesnem trenutku pred vso zbrano množico. — Na velikonočno nedeljo je h krstu prinesla iz St. Albansa družina Ivana **Rutarja** in Jadranke r. Iskra. Seveda bo sinko dobil ime po očetu: **John**.

Nismo še objavili krsta ki je bil v St. Albansu 30. januarja: John Christopher **Bylsma** in Zvonka Marija r. Gerbec sta dobila hčerko, ki ji je ime **Melanie Prudence**. — 19. februarja pa je bil krst v West Sunshine: Alfred Peter **Sobczak** in Majda r. Uršič bosta svojega prvorojenca klicala za **Freda Petra**. — V Adelaidi je bil krst 26. marca v kapelici slovenskega misijena sv. Družine: **David** bo ime sinku Rudolfa **Kranjca** in Ane r. Wujda, Alberton.

Vsem staršem želimo obilo božjega blagoslova! Novim članom Cerkve pa tudi!

● Med nami v Melbournu je bil dva meseca č. g. Albin Banko. Njegova župnija je Tar v Istri. Obisk so mu omogočili njegovi bivši farani in mu tako pripravili počitnice (rekel bi "working holidays") med sabo. Stanoval je pri Markežičevih v Coburgu, obiskoval svoje znanke in napravil med njimi v teh tednih mnogo dobrega. Poslovil se je od nas 23. marca, da je bil za veliko noč spet doma. — Hvala za prijazen obisk, dragi Albin! Upam, da ste odnesli lepe spomine na Avstralijo.

● Večerna maša bo v ponedeljek prvega maja (praznik sv. Jožefa Delavca), na prvi petek v maju (5. maja) in na Vnebohod (četrtek 11. maja) ob pol osmih zvečer. Šmarnično pobožnost bomo združili z nedeljskimi mašami, za čez teden pa jo sproti objavljali v cerkvi. Vabljeni!

MELBOURNSKI
SLOVENSKI PEVSKI ZBOR
TRIGLAV
bo priredil 13. maja 1972.

VELIKO ZABAVO

EXHIBITION BUILDING

(The Royal Ballroom)

Nicholson Street, Carlton, Vic.

Dva slovenska orkestra bosta igrala
za mlade in stare.

*Vljudno vabimo vse, ki znajo biti dostojni
v obleki in obnašanju.*

NAŠE NABIRKE

DAROVI ZA SKLAD "MISLI":

\$10.- N. N. Vic.; \$7.- Max Hartman, Jože Potočnik, Martin Berkopec; \$6.- Franc Medvedec; \$5.- Jože Sok, Rozalija Veenstra; \$4.- Anton Bavdek, Julijana Pavličič, Anton Brne, Kristina Golob, Andrej Udovič; \$3.- Jurij Tomažič, Anica Pegan, Roza Franco, Gvido Florenini, Franc Vravnik, Irena Grossmayr, Ana Kuri, Marija Birša, Franc Uršič, Jože Muc, Vinco Viteznik, Marko Golar, Jože Svetec, Ivan Cvetko; \$2.50 Franc Erpič, Metod Setnikar; 2.- Jože Kavaš, Štefan Boelckey, Ludvik Martin, Anton Iskra, Stane Furlan, Marija Tavčar, N. N. (Kew), Anica Šivec, Roman Zrim, Ivan Mlakar, Dr. Jožef Moger, Anton Zitnik, Slavko Fabian, Slavko Jernejčič, Marija Špihar, Anton Jesenko, Kristjan Tinta, Theresa Simon, Fanica Lasič, Jožef Kromar, Drago Grlj, Miro Colja, Franc Pongračič, Mario Saksida, Rado Škofic, Štefan Bele, Ivana Hudoklin, Anton Kosi, Dr. Ivan Mikula, Ivan Kavčič, Danilo Guštin, Marija Golcman, Marija Laurenčič, Frančiška Stibilj, Miro Bole, Marija Bezjak, Bruno Zavnik, Ivan Horvat, Ludvik Tušek; \$1.- Ignac Kalister, Jože Košorok, Franc Mramor, Karl Erznožnik, Ivanka Urbas, Branka Iskra, Jože Celhar, Stanko Zitterschlager, Mihael Žilavec, Jurij Bogdan, Ludvik Lumbar, Viljem Bauer, Ema Simčič, Mira Urbanč, Adam Klančič, Marjan Potočnik, Janez Albrecht, Rude Iskra, Janez Kampuš, Stojan Može, Franc Ban, Milka Tomažič, Jože Valenčič, Marta Jakša, Karolina Čargo, Jožef Šterbenc, Franc Bregantič, Anton Vouk, Herman Šarkan, Alojz Schiffler, Franc Počkaj, Emil Lozej, Alojz Pelko, Ida Zorich Justina Costa, Oto Zore, Ivan Štrucelj, Marija Lotrič, Janez Primožič, Silvester Pregelj, Peter Bizjan; \$0.50 Frances Klun, Franc Janežič.

P. STANKO PODERŽAJ, INDIJA — \$5.- M. J. (Vic.), Jožef Šterbenc; \$4.- Antonija Stojkovič; \$3.- Štefan Boelckey, Ivan Mlakar; \$2.- Frančiška Stibilj; \$1.- Janez Primožič, Anica Klekar.

P. HUGO DELČNJAK, AFRIKA — \$15.- Družina L. Martin; \$10.- Jože Grilj; \$5.- Družina D. Dodič (S.A.), Rado Škofic, N. N. (NSW), M. J. Jožef Šterbenc (S.A.); \$3.50 Albina Konrad (NSW); \$3.- Jože Slavec, Antonija Stojkovič; \$2.50 Rikarda Koloini; 1.- Olga Kampuš, Vera Može, Jožef Kromar, Marta Jakša (S.A.), Anica Klekar (Qld.).

P. EVGEN KETIŠ, AFRIKA — \$3.50 Albina Konrad.

FRANČIŠKOVA MLADINA — \$5.- Rado Škofic, Ivan Kavčič; \$4.- Marija Zai; \$3.- Anton Brne, N. N. (Kew); \$1.- Olga Kampuš, Janez Primožič.

ZA SLOMŠKOVO ZADEVO — \$2.- Angela Kostevc; \$1.- Ivanka Urbas.

ZAKAJ JE BILA POTREBNA "POPRAVA" KRSTNEGA OBREDA

Čitajmo dalje:

Ako otrok pri krstu joka, je dobro znamenje, da bo zdrav, krepak, vesel in bo dolgo živel. Zato je umljivo, da botri kar nič ne skušajo tešiti malega kričača, češ: le cvili, le, se boš pa pozneje tem raje smejal.

Seveda gornje besede niso vzete ne iz prejšnjega in ne iz sedanjega krstnega obreda, ampak iz ljudske (pesniške?) domišljije. Nič hudega! Vsakdo ve, da taka "vera" ni zares vera.

Dajmo spet besedo Manici:

Ko je cerkveni obred končan, krenejo botri v bližnjo gostilno na "botrinjo" in pijo na otrokovo zdravje. Ta navada je stara in splošno ukoreninjena. Ko bi se na primer botri s krščencem podali iz cerkve naravnost domov, bi se ljudskemu mnenju zdelo nekam čudno in takoj bi kdo proti sosеду zašepetal: Kaj pa je to? Ali jim res tako slaba prede, da niti za botrinjo nimajo?

Iz gornjega grma pa moramo izveliči prav velikega zajca. Le malo pomislimo: Po mnenju teh ljudi je bil krst sam čisto privatna zadeva treh ljudi: duhovnika in obeh botrov. Nihče drug navadno ni prišel zraven, morda oče za spremstvo, mati gotovo ne. Verjetno je tudi le malokdo pomislil, kaj se je prav pri krstu zgodilo. Ampak: **botrinja** — kje drugje bi rekli **krstitke** — to je pa bila stvar, ki se je široka javnost zanjo zanimala in jo morala tudi oceniti!

V tej stvari je novi obred prav posebno zadel želje na glavo. Krst v cerkvi ni več privatna zadeva treh ljudi, ampak stvar celokupne verske občine, navadno župnije. Če le mogoče, naj se krsti vrše pred zbranimi verniki, celo med mašo in po več skupaj, da je vse bolj slovesno in kar najmanj "privatno". O kaki botrinji ali krstitkah seveda tudi novi obred ničesar ne "predpisuje", kakor tudi stari ni. To pa naj bi bila res čisto privatna zadeva staršev ali botrov. In "široka javnost" naj pri njej nima besede — razen če se ji prizadeti po svoji nespameti sami dajo v zobe . . .

Še pogledimo v Maničino knjigo:

Vendar pa je zadnja leta ta botrinja zelo zmerena, kar je prav in lepo. Pred leti pa so se žal čisto dogajali slučajji, da so se botri, zlasti oni, ki so bili vdani pijači, na botrinjah docela upijanili . . . Tem češče se je dogajalo, da so ob botrinjah popivali čez mero ter si s tem kvarili zdravje in zapravljali težko prisluženi denar. A kakor sem že omenila, se je ta nelepa in škod-

NOVI KRSTNI OBRED je verjetno tudi med našimi ljudmi — vsaj vernimi — že prilično znan. Še vedno pa ga je treba razlagati in pojasnjevati, zakaj je do njega prišlo. Ali prejšnji res ni bil "dober"?

En način presojanja prejšnjega in novega krstnega obreda je ta, da v slovenski literaturi beremo o navadah, ki so bile v zvezi s krsti. Vzemimo na primer v roko knjižico Manice Komanove iz leta 1928 z naslovom: "Na Gorenščem je fletno". Poleg raznih drugih ljudskih šeg nam Manica pove tudi marsikaj o krstu:

V hiši, kjer pričakujejo novorojenca, že vnaprej vse poskrbe, kar je treba za krst. Pripravljeno je že takozvano "krstno oblačilce", izgotovljeno iz bele tkanine in prepleteno s svilenimi trakovi modre ali rdeče barve. Tudi je treba pripraviti bel, z rdečim blagom podložen čipkast prt, s katerim na poti v cerkev krščenca čez in čez pokrijejo.

Ob gornjih stavkih se nam je ustaviti le pri omembi "krstnega oblačilca". To oblačilce pozna tudi novi obred. Razliko je ta, da otrok ni v to haljico oblečen že na poti v cerkev, ampak mu ga izroči duhovnik obenem s prižgano svečo šele pri krstu.

Manica piše dalje:

Tudi botri so že par tednov prej naprošeni. Ta posel, ki velja za časten, opravijo navadno sosedje, ponajvečkrat mož in žena, ali pa tudi bližji sorodniki. V slučaju, da bi bil kdo prošen za botra, a bi se temu odrekel, si nakoplje hudo dosmrtno zamero ali celo sovraštvo.

Botre pozna tudi novi obred. Sta še vedno lahko moški in ženska, nista pa več tako "važna" kot nek-daj. Po novem ne prineseta otroka v cerkev boter in botra, ampak oče in mati. Mati ga drži med krstom, skupno z očetom in botroma odgovarja na vsa duhovnikova vprašanja in daje obljube za versko vzgojo otroka. Botra nista več "glavna" pri krstu, sta le spremljevalca in pomočnika staršem. Še vedno je prav, da sta naprošena že vnaprej — o kakšni "dosmrtni zameri", če kdo odkloni, pa ni niti častno niti krščansko govoriti. Res pa je, da tudi odklonitev botrstva ni ravno krepost.

ljiva navada zadnja leta skoro docela opustila. Danes odpravijo botrinjo s par kozarci vina in še to le vsled pravde, katero smo podedovali po svojih dedih.

Tako je že leta 1928 ocenila Manica Komanova svoje Gorenjce, o katerih piše. Žal, ne moremo trditi tako o Slovencih v izseljenstvu po širnem svetu, pa naj bodo že iz tega ali onega kraja. Še danes je verjetno marsikje v hiši veliko začudenje, ko duhovnik pove, da morata oče in mati z otrokom v cerkev h krstu. Oče je morda tudi sicer šel, pa če je bil samo šofer, je rad "zunaj počakal". Če je bil tudi za fotografa — to ga je prignalo h krstilnici. Mati pa — kdaj na svetu je bila še tako zaposlena doma, kot ravno na otrokov krstni dan? Pa naj gre še v cerkev? Kdo bo pa pripravil vse potrebno za krstitev, ko bodo kmalu začeli prihajati povabljeni od vseh strani, ne samo oba botra (in morda celo župnik . . .) iz cerkve? In tudi ni tako gotovo, da se bo taka "botrinja" opravila le s par kozarci vina, kot na Gorenjskem že leta 1928 in celo prej.

Res je skrajni čas, da se verni ljudje ("božje ljudstvo") že enkrat zavejo: Krst je nekaj velikega, pomenljivega za vso verno skupnost — krstitev, pa naj

bodo še tako pametne, so čisto zasebna zadeva družine in je krst tudi brez njih — veljaven . . .

Manica Komanova zaključuje:

Tisti dan, ko je dete krščeno, pošljejo botri detetovi materi "pogačo". Pod imenom pogača je mišljena velika štruca belega, na mleku umešnega kruha, gotovo število jajc, nekaj zrnate kave, cvrtja in ena kokoš ali petelin. Hišni očka pa priskrbi vederce vina, s katerim se potem krepi mlada mati. Ker pa Gorenjke na splošno niso vdane vinu, zato otročnica vino pošteno deli s svojim možem.

Vse v redu. Enako dalje:

Osmi dan po porodu gre mati — ako je že dovolj krepka — z detetom v cerkev. Otroka ji nese babica. Tam prisostvuje sveti maši in ob užgani sveči prosi božjega blagoslova sebi in otroku.

V novem obredniku pa stoji samo takole:

"Po končanem krstu duhovnik blagoslovi matere z otroki, očete in vse navzoče. Kjer je navada, da otroke nesejo k Marijinemu oltarju, naj se v primerni obliki ohrani".

P. B. A.

NA GORENJSKEM JE FLETNO . . .

P. BERNARD se je 11. marca srečno vrnil iz bolnišnice na Point Piper. Kaj preveč korajžno se ni počutil, je bil pač pod nožem, svoje dobre volje in smisla za humor pa le ni izgubil. Njegova pisma so običajno polna njemu lastnih dovtipov, da jih je užitek brati in me vedno spravijo v dobro voljo. Upam, da naš jubilar ne bo hud, če tu objavim njegove prve vrstice, ki mi jih je poslal tretji dan po vrnitvi iz bolniške postelje:

"Vrnivši se v soboto strahopet, vrtopeš, tresorok, šibkonog, kožorez, praznočrev, pustoust, suhoslin,

grbogub, trdopleč . . . Edino upanje: volčji apetit, kot ga nismo poznali cela desetletja . . . Spustivši se v službo temu tiranu s stoprocentno predanostjo, se je dalo že drugi dan — v nedeljo — spet maševati in vse kaže, da se bo tako nadaljevalo. Hvala Bogu in molitvam pridnih ljudi na vseh kontinentih! Pozdrav! P. Brrrrrd".

Ker zahvala velja tudi naročnikom "Misli", naj bo ta vzrok objave gornjih vrstic, da me pater ne bo preveč za ušesa ob prvem srečanju. — Urednik.

Izpod Triglava

ŠKOFJELOČANI so se začeli pripravljati na drugo leto, ko bodo obhajali pomembni jubilej — **tisočletnico** Škofje Loke. Leto 973 se je namreč pisalo, kakor nam poroča zgodovina, ko je cesar Oton II. izročil današnjo Staro Loko s širšo okolico v fevd brižinskim škofom. Sicer s tem še ni rečeno, da je bil isto leto položen tudi vogelni kamen današnjemu mestu. A zgornja letnica je znana in proslavili je bodo. Sicer pa pri tisočletnici leto več ali manj res nič ne pomeni . . .

PO ZADNJI STATISTIKI ima Slovenija dvajset milijonov kvadratnih metrov površine v stanovanjih. Stanovanj je v okrogli številki okrog pol milijona, na leto pa jih zgrade 10.000. Stanovanjski bloki torej tudi doma rastejo na debelo kot gobe po dežju. Pa še prepočasi, ko vidimo poročilo v domačem časopisu, da na stanovanja čaka v mali Sloveniji — 150.000 ljudi . . .

STANE KOLMAN, po rodu Slovenec, je bil 14. februarja imenovan za novega veleposlanika države Jugoslavije pri Vatikanu. Bivši poslanik Vjekoslav Cvrle je bil lani poleti kar na hitro odpoklican iz važnega mesta. Ta naglica je vzbudila med novinarji precej radovednosti in je bilo dosti ugibanj, kakšno diplomatsko napako je napravil. Vatikan ni izjavil ničesar, Jugoslavija pa tudi nič, potem se pa spoznaj na to presneto diplomacijo.

“PO NEUSPELI hrvaški ‘revoluciji’ so doma začeli malo bolj pritiskati. Na zunaj se je sicer nekoliko umirilo, a samo na videz. Ne vemo, kaj nas še čaka — kaj dobrega gotovo ne. Začeli so s cenzuro časopisov in gotove pošte ter biti precej pozorni tudi na meji. Deviz na bankah ne moreš več dobiti, če jih dobiš pod roko, ti jih pa lahko na meji zaplenijo. Veliko ljudi se za praznike ni vrnilo iz Nemčije, ker so se ustrašili teh postopkov, aretacij in nemirov. Banke so se pa že veselile, koliko deviz bodo delavci prinesli domov . . .” Tako se glasi odlomek iz pisma o razmerah, v katerih so v domovini začeli novo leto.

V SKLEPNEM GOVORU na drugi seji konference ZKJ, 28. januarja, je Tito prav s svojim poudarjanjem

“enotnosti misli” pokazal precej svoje zaskrbljenosti, kam drvi rdeči državni voz. Tudi trditve, da Jugoslavija “ne stoji na steklenih nožicah” in “vse nevarne pojave Zveza komunistov lahko spodreže takoj pri koreninah”, niso prepričale naroda doma in tudi ne svetovnega časopisja. Novinar demokratičnega sveta se je smejal Titovim besedam: “. . . Ni je države, kjer bi se ljudje tako malo bali kot v Jugoslaviji. Pri nas se ljudje ne boje. Svobodno razpravljamo o raznih vprašanjih . . .” Saj so bile izgovorjene kmalu po tistem, ko je sedelo v zaporu precej takih iz vidnih mest, ki so mislili, da lahko “svobodno razpravljajo” . . .

AJDOVŠČINA je dobila diplomu kot **osmo** najlepše urejeno mesto v Sloveniji. Pravijo, da bo letos še lepša in še bolj urejena, saj komunalno podjetje in turistično društvo obljubljata olepšavo parkov in zelenic. V načrtu je tudi ureditev nekaterih doslej še neurejenih mestnih predelov.

TOVARNA ŠPORTNEGA ORODJA v Begunjah, “Elan”, je preuredila in povečala delavne obrate ter s tem postala **druga** največja tovarna na svetu za proizvodnjo smuči. Letno jih izdelajo pol milijona parov. Izdelujejo tudi kovinske smuči. Preuredili so tudi obrate za telovadno orodje, čolnarski obrat, obrat za plastiko in kovinske dele.

SLOVENIJA s svojo malo površino in številom ljudi nič ne zaostaja za drugimi deželami, ampak jih na žalost celo prekaša. Z ozirom na prometne nesreče namreč. Lani je imela 8130 prijavljenih cestnih nesreč s škodo ocenjeno na 50 milijonov dinarjev. Življenje je izgubilo na cesti 603 ljudi, 4272 je bilo huje, 4633 pa lažje poškodovanih.

KOSILA OB NOVIH MAŠAH so bila znana po vsej Sloveniji kot prave slavnostne pojedine, ki so se rade zavlekle v pozno noč. Ponekod so jih drugi in celo tretji dan ponovili. Konferenca slovenskih škofov konec lanskega leta je odločila, da se mora odslej vsako novomašniško kosilo končati z mrakom tistega dne. Da naj škofje izdajo tako odločbo, so konferenco naprosili letošnji novomašniki sami. Izrekli so tudi željo, naj bi vsaka župnija, kjer bo nova maša, imela nekaj dni poprej duhovno obnovo.

VERSKI LIST “DRUŽINA”, ki izhaja že 20 let, je začel z letošnjim letom izdajati še poseben mesečnik za šolsko mladino z naslovom **MAVRICA**. List je zelo primerno ilustriran in ponazarja versko vsebino, ki je namenjena deloma že predšolskim otrokom, deloma šolarjem osemletke. List poziva starše, naj z njim v roki poučujejo otroke o verskih resnicah. Škofje so odločili, da smejo k birmi samo tisti otroci, ki so vsaj štiri leta obiskovali verouk.

LJUBLJANSKO “DELO” poroča o posebni konferenci, ki je bila v marcu v Beogradu, kjer so raz-

pravljali o organiziranju delavcev, ki so na začetnem delu v tujini. Posebej so poudarili, naj organiziranje delavcev na temelji na narodnosti, temveč na jugoslovanstvu in naj ima razredni (to je: komunistični) značaj. Če oblasti niso mogle svojim ljudem doma dati zaslužka in kruha, da so bili prisiljeni iti s trebuhom za kruhom, naj jih vsaj zunaj puste v miru uživati svobodo in naj jih ne posiljujejo z diktatorskim "socializmom".

O ŠKOFIJSKI SINODI celovške škofije, ki se je vršila v lanskem novembru, je bilo v slovenskem tisku po svetu že več poročil. Vse kaže, da so sinodali dali vse priznanje slovenskemu delu sinode in z njim prav primerno sodelovali. Beremo na primer: Uvodna četrtkova sv. daritev je v pesmi in molitvi podčrtala bratsko soglasje dveh narodov, nadpastirjeva dvojezična beseda je soglasje še poudarila. Dvojezični napis v ozadju sejne dvorane, slovenska beseda v parlamentarnih razpravah — itd. Tudi častni gostje iz Ljubljane in Trsta so bili z odnosi sinode do slovenske manjšine zelo zadovoljni.

DVE SLOVENSKE SREDNJE ŠOLE v Gorici, učiteljske in gimnazija-liceje, sta dobili slovensko poimenovanje. Prvo je zdaj Gregorčičevo učiteljske, gimnazija-licej pa Trubarjeva. Poimenovanje je potrdil državni predsednik v Rimu s posebnim dekretom, ko je prejel prošnjo s tem predlogom od profsorskega zbora obeh navedenih šol. Zdaj ne bosta več "otroka brez imena", je z veseljem zapisal "Katoliški Glas" v Gorici.

BENEŠKI SLOVENC so tudi letos na dan sv. Treh kraljev imeli svoj tradicionalni "Dan emigranta" v Čedadu. Organiziralo ga je društvo "Ivan Trinko", sodelovali so zavedni slovenski duhovniki iz Benečije. Govorniki so krepko poudarjali kulturno zapostavljanje, ki so ga beneški Slovenci deležni v Italiji, pa tudi gospodarsko, ko državne in krajevne oblasti ničesar ne store za industrializacijo slovenske Benečije in mora zato slovenski človek po zaslužek v širni svet. Ponovili so zahteve po slovenskih šolah in drugih jezikovnih pravicah. Predsednik društva Predan Izidor je moral znova ugotoviti, da "povsod naletimo na navidezno razumevanje, vendar se nikoli nič ne premakne . . ."

PATER JOŽE CUKALE, slovenski jezuit in misijonar v Indiji, je bil po dolgih letih na obisku v Evropi in Ameriki. Povsod je bil zelo dobrodošel, zamejski in izseljenški slovenski listi so poročali o njegovih predavanjih z veliko hvaležnostjo. Bil je tudi v Sloveniji in se ustavil na Vrhniki, kjer je doma. V verskem tisku iz domovine nismo opazili omembe misijonarja Cukala, dasi o vsakem takem obisku poročajo. Zvedeli smo, da je neki "uradni" avto prijazno povabil misijonarja, naj prisede, nato ga je odpeljal do meje in tam odložil. Bajе zato,

ker je doma pridigal — brez dovoljenja "oblasti". "Svoboda" pa taka — kljub vsemu "normaliziranju" med državo in Cerkvijo . . .

RAZSTAVO STAROEGIPTOVSKIH znamenitosti pripravljajo v Ljubljani za letošnjo spomlad. Starodavne umetnine mislijo dobiti iz štirih muzejev mesta Kairo, pa tudi iz raznih zbirk v Jugoslaviji sami. S to razstavo naj bi počastili 50-letnico odkritja Tutankamonovega groba in 150-letnico egiptologije kot znanosti in vede. Razstava bo pokazala tudi stike med Egiptom in zemljami današnje Jugoslavije nekdaj in sedaj.

TRAJNO V SLOVENIJI ostajajo mnogi Bosanci, poročijo se in vrastejo v naše razmere — tako se bere v ljubljanskem tisku. In dalje: Bosanci so že pred časom prosili za zgraditev džamije v Ljubljani. Nedavno je ljubljanski urbanistični urad sporočil muslimanski verski skupnosti, da je zanje najprimerneje zgraditi džamijo za Bežigradom.

V OKOLICI METLIKE je več vasi, ki so imele lastne šole, zdaj jih pa ne bodo več imele. Razlogi so: premalo učnih moči. Vasi se praznijo, ljudje odhajajo v mesta ali v tujino. Preostali otroci bodo obiskovali šolo v Metliki, tam imajo zanje dovolj prostora. Težava je le s prevozom, ker so ceste slabe, ponekod izredno slabe.

ZIMSKO OLIMPIADO V SAPPORO na Japonskem so v Sloveniji baje mnogi gledali na televiziji kar po pet ur na dan. Slike so bile barvne in belo-črne. Japonci so jih poslali preko dveh satelitov v Španijo, od tam pa so po mreži Evrovizije posredovali program iger po vsej Evropi. Jugoslavijo stane ta proces okrog 2 milijona dinarjev, od tega pripade Sloveniji 14% — po številu televizorjev v republiki.

ARHITEKTA PLEČNIKA stoletnico rojstva 23. januarja letos so proslavili v domovini, spominjal se jo je pa tudi domala ves zamejski in izseljenški tisk. Plečnik je bil po rodu Ljubljčan, tudi dolgo vrsto zadnjih let življenja je preživel v Ljubljani. Ob proslavi stoletnice je Ljubljana dobila Plečnikovo ulico, njegovo hišo so spremenili v muzej. Tudi so ustanovili Plečnikovo nagrado, s katero bodo vsako leto počastili najbolj zaslužnega slovenskega arhitekta.

MOJ DAR

Nekoč, ko čelo bo shladila rosa,
ko romal v svet ne bom več bosih nog,
ko bo dovolj sklepana rjava kosa,
ponudil dar Ti bom, čeprav ubog.
Iznil mi dušo boš kot prašno lice,
s poljubom zbrisal z lic solza boš sled,
ko prost bom sleherne sveta krivice,
za večnosti satovje zrel bom med.

Marjan Jakopič

NADALJEVANJE PAVLOVEGA GOVORA V PIZIDISKI ANTIOHIJI

Toda Bog ga je (Jezusa) obudil od mrtvih. Več dni se je prikazoval tem, ki so bili z njim prišli iz Galileje v Jeruzalem, in ti so zdaj njegove priče med ljudstvom. In mi vam oznanjamo blagovest, da je Bog obljubo, ki je bila dana očetom, našim otrokom izpolnil s tem, da je obudil Jezusa, kakor je tudi v drugem psalmu zapisano: "Moj Sin si ti, danes sem te rodil". Da ga je pa od mrtvih obudil, in sicer tako, da se v trohnenje več ne povrne, je tako izrekel: "Zvesto bom spolnil obljube, ki so bile Davidu dane". — Zato tudi drugje pravi: "Svojemu Svetemu ne boš dal gledati trohnohe".

David je namreč, potem ko je svojemu rodu došluzil, po božjem sklepu umrl in bil pridružen svojim očetom in je trohnel; ta pa, ki ga je Bog obudil, ni trohnel. Vedite torej, bratje, da se vam po njem oznanja odpuščenje grehov. In da po njem vsak, kdor veruje, dobiva opravičenje v vsem, v čemer niste mogli dobiti opravičenja v Mojzesovi postavi. Glejte torej, da na vas ne pride, kar je rečeno pri prerokih:

"Glejte, zaničevalci, začudite se in izginite! Zakaj delo v vaših dneh vršim, delo, ki ga ne boste verjeli, če vam ga bo kdo pripovedoval".

UČINEK PAVLOVEGA GOVORA

Ko sta odhajala (Pavel in Barnaba), so ju prosili, da bi jim prihodnjo soboto o tem nauku spregovorila. In ko se je zbor razšel, je mnogo Judov in bogaboječih spreobrnjencev Pavla in Barnaba spremilo;

O JEZUSOVEM VSTAJENJU

Po kratki omembi Jezusove smrti na križu v prejšnjem stavku (zadnjič objavljenega govora) Pavel hitro prestopi k veri v resnico Jezusovega vstajenja. Pri tej resnici se vse dalje pomudi. Ta resnica mu je bila, kakor vemo tudi iz njegovih pisem, temelj in pogoj vsega krščanstva. Dokaz za resničnost vstajenja mu je izpričano prikazovanje Vstalega apostolom in pa napoved Vstajenja pri prerokih stare zaveze. Pavel navaja besede iz preroka Izaija in iz psalma, ki so morale biti poslušalcem itak znane, le znali jih niso obrniti na Jezusa. To jim je zdaj posredoval Pavel. Odkar se jim oznanja Jezus Kristus, naj se zavedajo, da jim v zveličanje ne more več služiti Mojzesova postava, ampak vera v Jezusa.

Za zaključek svoje misijonske pridige se Pavel posluži besed preroka Habakuka, ki je svoj čas Izraelcem zažugal z božjo kaznijo, če se ne bodo držali božjih postav. Niso se držali, kazen je prišla: sovražnik je vdrl v deželo. Tudi Pavlovi poslušavci naj si prerokove besede vzamejo k srcu. . .

UČINKI — UGODNI IN NEUGODNI

Vse kar sledi se je dalo vnaprej pričakovati. Nekaj ljudi, Judov in spreobrnjencev iz poganstva, je navdušeno sprejelo nove nauke. Ti so se takoj oprijeli Pavla in Barnaba, ki sta jih potem še posebej utrjevala v veri v Jezusa. Dopovedovala sta jim, da je njihova nova vera od Boga, posebna

APOSTOLSKA DELA

Napisal evangelist sv. Luka

RAZLAGA P. BERNARD

ta dva sta se pa z njimi razgovarjala in jih spodbujala, naj v božji milosti vztrajajo.

Naslednjo soboto se je zbralo skoro vse mesto, da bi slišali Gospodovo besedo. Ko so pa Judje videli množice, jih je navdala zavist in so s sramotenjem ugovarjali temu, kar je Pavel govoril. Tedaj sta Pavel in Barnaba pogumno povedala: "Vam je bilo treba najprej oznaniti božjo besedo; ker jo pa zametujete in se imate za nevredne večnega življenja, glejte, se obrneva k poganom. Zakaj tako nam je Gospod zapovedal: Postavil sem te za luč poganom, da bi bil v zveličanje do konca zemlje".

Ko so pogani to slišali, so se veselili in povelicevali Gospodovo besedo; in vsi, ki so bili določeni za večno življenje, so sprejeli vero. In Gospodova beseda se je širila po vsej deželi.

Judje pa so nadražili pobožne, ugledne ženske in mestne poglavarje ter povzročili preganjanje zoper Pavla in Barnaba; in izgnali so ju iz svojih krajev. Onadva sta pa proti njim otrsela z nog prah in šla v Ikonij. Učenci pa so bili polni veselja in Svetega Duha.

PAVEL IN BARNABA V IKONIJU

V Ikoniju sta šla skupaj v judovsko shodnico in sta tako govorila, da je vero sprejela velika množica Judov in Grkov. Tisti Judje pa, ki so ostali neverni, so zoper brate naščuvali in nadražili pogane. Vendar sta se precej časa pomudila in sta govorila prostodušno in z zaupanjem v Gospoda, ki je besede svoje milosti spričeval z znamenji in čudeži, ki jih je po njih delal.

Množica v mestu pa se je razdvojila: eni so bili z Judi, drugi z apostoloma. Ko so se pa pogani in Judje s svojimi poglavarji vred vzdignili, da bi ju sramotili in kamnali, in sta to zvedela, sta pobegnili v likaonski mesti Listro in Derbo ter v okolico in sta tam oznanjala evangelij.

(Dalje v maju)

milost, ki naj je nikar ne zavržejo.

Ostali drugače. Med Judi je bilo mnogo trdovratnih in ti so se apostoloma uprli. Iz gole zavisti, tako poudarja pisatelj Luka. Niso se hoteli podati, da bi potem sami izgubili vodstvo med verniki v Mojzesovo postavo. Te judovske nevoščljivce je gotovo najbolj dražilo to, da sta Pavel in Barnaba trdila: spreobrnjencem iz poganstva ni treba sprejeti Mojzesove postave: samo verujejo naj v Jezusa in prejmejo krst, pa bodo dosegli opravičenje pred Bogom. Ta nespo-razum, ki je tu tako očitno nakazan, se je vlekel skozi vse misijonske nastope sv. Pavla in ostalih misijonarjev, dokler se niso Judje skoraj do kraja ločili od Cerkve in ostali pri Sinagogi.

To ločitev, pravi Luka, sta Pavel in Barnaba "pogumno" oznanila. Poudarila sta pa, da so jo izzvali trdovratni Judje sami, ne prihaja do nje po njuni želji. Vendar, ko so jo Judje izzvali, imata zanje pri roki napoved iz preroka Izaija, naslovljeno na "božjega služabnika" Mesija - Jezusa.

"Obrneva se k poganom" — tako se glasi Pavlova beseda. Da je bilo treba zanje "poguma", se je hitro pokazalo. Judje so znali izrabiti zoper Pavla in Barnaba celo "pobožnost" uglednih žensk...

V NOVEM KRAJU — ISTO DOŽIVLJANJE

Ikonij je bilo mesto dosti globlje v Mali Aziji, še pod rimsko oblastjo. Pokrajina se še danes imenuje Konija, nekdanje trgovsko mesto Ikonij pa kaže še nekaj razvalin. Zanimivo je, da so se domala po vseh mestih in naselbinah po Mali Aziji — in sploh po vsem rimskem cesarstvu — našle manjše ali večje skupine Judov.

Čeprav sta Pavel in Barnaba Ikonij enako "razdvojila" kot poprej Antiohijo, sta vendar tudi tu ustanovila krščansko občino in potem še v bolj oddaljenih krajih.

O kozjem rogu in še kaj

Pepe Metulj

dvoboju je hotel kar najbolj krepko povedati, kako je nasprotnika res do kraja ugnal. Vsekakor je naš izrek o ugnanju v kozji rog zelo krepak in nazoren, ter dela čast naši slovenščini.

oOo

SPET VNAPREJ POSVARIM: Komur se zdim s svojo jezičnostjo in jezikavnostjo siten in tečen, naj kar tu neha brati. Priznam, da ne bo veliko na izgubi.

Oni dan sem bral, da je nekdo nekoga ugnal v kozji rog. Razumel sem, kajpada, da ga je premagal v prepiru ali "dialogu". Oni drugi si ni upal več ugovarjati. Drugače bi lahko rekli, da mu je zamašil usta ali da mu je vzel sapo. "Pravopis" dostavlja tudi frazo ali reklo: ob steno pritisniti, pa zraven pove, da je to vzeto iz nemščine.

Torej ostanimo lepo pri tem, da kdo drugega užene v kozji rog. Zdi se mi, da razumem, kakšen smisel ima tu — rog. Beseda hoče reči, da se človek, ki je bil pognan v rog, ne more niti več ganiti, kajšele da bi se še kaj ujedal. To je hujše kot samo imeti zaprta usta in izgubiti sapo. V rogu je človek ujet od vseh strani, zato dajem vse priznanje tistemu Slovencu, ki je prvi "iznašel" ta pregovor ali če je tudi samo "reklo".

Ugibam pa, zakaj ravno v "kozji" rog. Ali ni na splošno Slovencu bolj pri rokah kravji ali volovski rog? Tudi ovnov ni ravno redek. Jelenov tudi ne. Torej zakaj ravno kozji rog? Mogoče je, da so si to reklo izmislili Slovenci že v tistih starih časih, ko se je po njihovih pašnikih sprehajalo veliko več koz kot krav in volov. Tako jim je prej prišel na misel kozji rog kot kravji ali kak drug.

Možna je pa še druga razlaga. Kozji rog, če se ga sploh še dobro spominjam, je najmanjši med "slovenskimi" rogovi. V njem je torej tudi največja tesnoba in kdor je vanj "ugnan", je zares v največji stiski. Gotovo bi se tudi v kravjem kaj slabo počutil, vendar je v kozjem še vse bolj "ugnan". In zmagavec v besednem ali fizičnem

Drugače je z besedo: nagromaditi. Sem namreč bral, kako so nekje "nagromadili" skladovnico drevesnih debel in cesto na ta način zabarikadirali. Rad verjamem, da so svoje delo dobro opravili, kdor je pa o tem pisal, ga je pošteno polomil. Če bi bil zapisal, da so tista drevesna debela na cesto nagromadili, bi bilo vse v redu.

Težko si mislim, da je bilo kaj dosti "groma" zaradi spravljjanja drevesnih debel na cesto, četudi brez ropota vsekakor ni moglo biti. Vsak ropot pa še ni grom. Pač pa je gotovo, da je na cesti rasla "grmada", ko so nanjo navalili več in več hlodov. Z drugo besedo povedano: grom je za uho, grmada je za oko. Zato bi končno le toliko odnehal v svoji jezičnosti, da bi ne kritiziral, če bi kdo zapisal: črni oblaki se gromadijo iznad hribov. Saj se bo zelo verjetno vsak čas iz njih oglasil — grom . . .

oOo

V začetku tega spisa sem rabil besedi: siten in tečen. Pa mi je takoj prišlo na misel, da "tečen" v tej zvezi ni na mestu, čeprav ljudje navadno tako govorimo.

To je nekam čudno v našem govorjenju (in pisanju), da besedi "tečen" ne znamo dati vedno točnega pomena. Če rečem, da je jed tečna, jo s tem pohvalim. Gre mi v tek. Če pa rečem, da je ta in ta človek tečen, ga s to besedo pograjam. Reči hočem, da je siten, težak, neznosen in še kaj takega. Ne gre mi v tek, gre mi na živce.

Ampak tu ni drugega izgovora — rada se nas prime jezična jezikovna — nemarnost. Kdor se je potrudil, da je do semkaj bral, naj zanaprej reče in piše, da je dobra jed zares tečna, težak in tako dalje človek pa — netečen!

In če kdo misli, da sem jaz netečen, naj piše p. uredniku, da me že enkrat požene — v kozji rog!

TOGO

POZDRAVLJA

P. EVGEN se je v februarju na kratko oglasil in nam poslal tudi nekaj prvih fotografij iz svojega misijona:

Tu pošiljam svojo prvo fotografijo iz afriškega misijona — nekaj ur po prihodu v glavno mesto Lome, 17. januarja letos. S svojim škofom p. Bartolomejem Hanrionom O.F.M. somašujem. Moja prva sveta daritev na afriških tleh . . . Ta dan sem položil na daritveni oltar željo: povezati Kristusovo ljudstvo tega mojega novega delokroga z vsemi tistimi, s katerimi sem prišel v stik v svojem sedemnajstletnem dušnopastirskem delu doma; pa tudi z vsem božjim ljudstvom po svetu, ki me — novega misijonarja — spremlja v mislih ter mi bo stalo ob strani z duhovno in gmotno podporo v bodočih letih. Bog bodi vsem bogat Plačnik!

Zaradi oddaljenosti bolnišnice, kjer je p. Hugo preživel zadnje mesece svojega "neprostovoljnega počitka", sva se srečala z bolnikom šele 22. januarja. Pa je zato bilo najino srečanje na afriških tleh še pristrčnejše. Bolniška sestra je rekla, da ga je bilo težko držati v postelji . . . A vse je treba vdano sprejeti — prav v trpljenju smo najbliže Kristusu na križu in s tem tudi večjemu zagotovu deleža veliko-

nočnega jutra. Ta misel naj bo tudi najino voščilo vsem za veliko noč.

Z veseljem lahko tudi poročam, da se je zdravje p. Hugona zelo izboljšalo. Bolnišnico je smel zapustiti in se vrniti med svoje ovčice. Z vso gorečnostjo jih že pripravlja na dostojno praznovanje praznika Vstajenja.

Moje zdravje je doslej v redu in Bog daj, da bi tako ostalo. Vročine, ki res dobro pritiska, se res še nisem navadil — pa saj sem komaj prišel . . .

Takole sta se srečala naša afriška misijonarja . . .

ŠIMNOV LIPE

Napisala Krista Hafnerjeva

Risbe: Maksim Gaspari

POVEST

(Nadaljevanje)

4. NOVO ŽIVLJENJE

TAM GORI v bohinjskem kotu, ob vznožju visokih planin, leži prelepa Srednja vas. Na dolgo je raztegnjena ob lepi cesti, ki te pripelje prav noter do prekrasnega, tihega in mirnega Bohinjskega jezera. Nad njo čepi farna cerkev kakor kokoška, ki kliče svoja piščeta v varno okrilje.

Nekega dne sta stopala po tej cesti mati Lucija in Lipe. Doma na Otoku je bila pomlad že v polnem razcvetju, ko sta odhajala. Tu pa se je komaj šele pripravljala za vstop v deželo. Travniki so bili še rjavi, mrtvi, sem pa tja je ležal sneg po zasenčenih grapah in daljnje gore so bile vse bele. Čim više sta stopala po klancu proti Jereki, tem hladnejša sapa jima je vela nasproti. Bog ve, je skrbelo mater Lucijo, ali bo tudi življenje, ki naju čaka na tej planoti, tako mrzlo kakor sapa, ki nas pozdravlja ob prihodu nanjo?

Mati Lucija je bila namenjena do svojega brata, Škantarjevega Balanta, ki je imel v Srednji vasi lepo domačijo. Bil je vdovec in je s sinom Urhom obdeloval obsežno posestvo. Tu je bila Lucija doma. Od tod se je kot premožna hčerka velikega posestnika primožila v dolino na še večje in ponosnejše Šimnovo posestvo. No, sreča ji ni bila mila. Kot beračica se je vračala zdaj po dolgih letih nazaj domov. Ko si ni vedela več pomagati, se je obrnila na svojega brata, da ji pomaga v silni stiski, v kateri jo je zapustil njen mož, Šimen z Otoka.

Balant sestri ni odrekel pomoči. Toda prijazen ni bil z njo. Beračev se vsakdo brani. Balanta je bilo sram sestre, ki je bogata odšla z doma, pa se je vsa revna vračala pod očetovo streho. O, Bohinjci so ponosni ljudje!

Težko je stopala mati po strmem klancu nad Bitnjem. Zase se ni bala težkega življenja, ki jo je čakalo. Ali Lipe jo je skrbel. Bo li zmogel vse težave

in nadloge revščine, on, ki je bil doslej navajen le izobilja? Skrivaj se je ozrla nanj, ki je z mladostnim korakom jemal strmo pot, po kateri sta hodila. Njej se je zdela ta pot dvakrat strma. Čeprav ji je vela hladna sapa nasproti, jo je zalival pot po obrazu.

In tako sta dospela v Srenjo vas, njuno novo domovino.

Prav na koncu vasi, na strmem klancu, tik pod farno cerkvijo, stoji majhna, lesena hišica. Nizka je, streha ji visi nekam po strani, krivenčasto se vleče po padajočem bregu in vsa je obdana z zelenim drevjem. Troje sliv je razpletlo svoje veje prav skozi nizka okenca. Hišna vrata pa so visoka, široka, bahaško gledajo na cesto in govorijo mimoidočim: "No, seveda, hišica je majhna, ampak, kaj je notri, tega pa ne veste". Kakor uganka so ta vrata in begajo potnika, ki mu je kraj neznan, da zaman ugiblje, kaj se skriva za temi visokimi, bahaškimi durmi pod nizko, vegasto streho.

Materi Luciji pa ta hiša ni bila uganka. Že z mladimi dneji ji je bila ljuba znanka. Marsikako uro je preživela v njej, ko je bila še otrok in še ni slutila, kake težke ure pripravlja marsikomu življenje. To je bila Škantarjeva bajta in tu so dobivali stan gostači, ki pa so za plačilo morali hoditi lastniku na dnino. Zdaj pa je postala v tej domači bajti sama gostač. Brat Balant jo ji je prepustil v bivanje.

Takoj naslednji dan se je mati Lucija zglasila z Lipetom pri bratu. Nič kaj dobre volje ni bil, ko ju je zgedal. Radi dela so se hitro dogovorili. Mati Lucija bo hodila k bratu v dnino, zato po bo dobivala od njega stanovanje v bajti in še nekaj zaslužka v živilih. Preživela se bosta že z Lipetom, čeprav bolj skromno. Nato pa se je Balant obrnil do Lipeta, ga premotril od glave do pete, pa nevšečno dejal: "Doli na Otoku si bil pravi kujon, tu pa ne bo nič s tem. Vse sem zvedel in slišal, kako ste gospodarili tam doli. Za kaj prida delo ne boš".

"Oho, stric, kaj vi veste? Če dozdaj nisem bil za delo, bom pa znan prej lahko. Saj me še ne poznate". Stric Balant ga je začuden pogledal. Predrznosti so ti dolinci. Vse zapravijo, potem naj jih pa človek redi. In v zahvalo naj še njih jezikanje poslušaj.

"Saperlot, fant, predrzen si pa, in korajžjo imaš,

tisto pa. Če boš le še v delu tako uren kakor si v jeziku?"

"Morda bom. Kakšno delo pa imate zame?"

Stric Balant ga je znova pregledal od vrha do tal. Nalavno se je nasmehnil:

"Morda le ni tako hudo s teboj, kakor sem misil. Zdi se mi, da se ravno ne braniš dela. Skoraj bi verjel, da boš še kdaj dober za pastirja. Seveda letos še ne. Prav bi bilo, če materi nekoliko pomagaš, da te bo lažje preživela. Veš, moj sin Urh je že skoraj mož in ne maram ga več pustiti za pastirja vse poletje v planine. Že vem zakaj ne. Morda se bova zmenila, ko bo Joza rabil novega pomočnika".

"O, kar letos se dajva, stric, saj sem že dovolj velik. Krave sem pa tudi že doma pasel".

"Prava reč, če si jih. Pasti krave doma na travniku ali pa gori v planinah, to je vse kaj drugega, fant. Za to smrkvci še niso. Vsakemu svoje živine ne bom zaupal".

Lipe je bil poparjen. Preplašeno je gledal strica. Zakaj ga zmerja že takoj prvi dan? On pa je prišel sem s takimi lepimi načrti in tako trdno odločen pomagati materi pri delu. Saj je očetu na smrtni postelji obljubil, da bo pošten in delaven fant. Zakaj je zdaj stric tako neprijazen z njim?

Takrat je prišel mimo Urh, Balantov sin in Lipe-tov bratranec. Bil je močan in zal fant osemnajstih let. Očetu so se v ponosu zaiskrile oči, ko ga je pokazal sestri.

"Oglej si bratranca", je rekel sinu. "Coklje si bo že znal sam natakiniti na noge, čeprav je iz doline. Za tvoje mesto v planini se poteguje. Pastir bi rad postal mesto tebe. Kaj praviš, ali bi ga sprejela v službo? Ti si že prestar za to".

Urh je zaškrtal z zobmi in sovražen pogled mu je švignil po Lipetu.

"Jaz mislim, da še ne", je rekel nato pikro. "Kdaj pa so še bili otroci planinski pastirji? Ali bi me spet kdo rad spodrinil?" je rekel jezno, obrnil hrbet in odšel.

Tako se je Lipe seznanil s svojimi sorodniki v Bohinju. Ta prvi sprejem pri stricu zares ni bil prijazen. Čutil je, da ga stric in bratranec nista vesela. Po očetu ga sodijo in po tem, kar so o njem iz doline slišali. Ljudje imajo strupene jezike in raznašajo le slabe vesti, dobrih pa ne. Ampak Lipe je bil trdno odločen: Prav za to, ker sem takega očeta sin in ker me tako sodite, vam pokažem, kaj zmorem. Še potegovali se boste zame, kdo me bo dobil v službo. Spomin na očeta ga je bodril, pa je pogumno zrl na novo življenje, ki se je zdaj odpiralo pred njim.

Zares je bilo to življenje, ki se je zdaj pričelo, zanj povsem novo. Iz bogatega edinca mogočnega posestnika je postal sin revne dninarnice. Dopoldne je moral še obiskovati šolo, popoldne je bil pa večinoma sam, ker je bila mati vedno na delu. To mu ni bilo všeč. Na Otoku je bil vaje družčine. Tu pa ni imel nikogar, ki bi se bil z njim pogovarjal in včasih igral. Saj si ni želel vedno družčine. Toda včasih bi bil vendarle rad imel koga okoli sebe, s katerim bi si bil krajšal čas. Tako pa so se dnevi vlekli ko kača: nikoli jih ni bilo konca. Vaški otroci so ga začudeno gledali in se ga izogibali. Tujca iz doline niso marali medse.

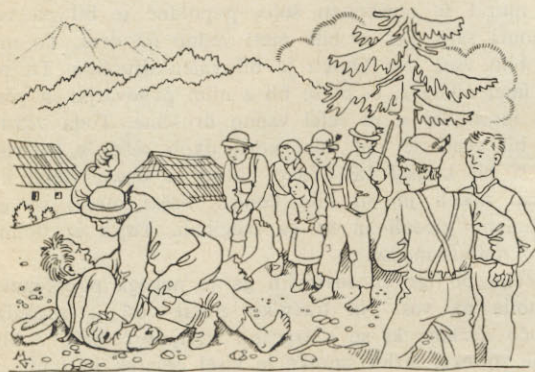
Želja po igri in tovariših ga je nekega popoldneva zvalila na vas. Na travniku zunaj vasi je zagledal gručo dečkov, ki so s fračami streljali češarke z bližnje smreke. Vrh smreke je visel češarek in fanti so se skušali, kdo ga bo prvi zbil. Nihče ga ni mogel zadeti. Lipe jih je nekaj časa gledal, potem je pristopil in vzel najbližjemu fantu fračo iz rok. "Čakajte, pokažem vam, kako se to dela" je rekel in že

pobiral kamenje, da ga vtakne v fračo. Kot bi trenil, je bila vsa gruča otrok okoli njega. Najmočnejši med njimi, za Blažona so ga klicali, je zaničljivo zamahnil z roko in rekel: "Kaj bo takale dolinska reva? Stavim, da še drevesa ne zadeneš, kaj šele češarek na njem".

Lipe mu ni odgovoril. Le fračo je trdneje poprijel in jo zavihtel. Rsssk, je švignilo po zraku in že naslednji hip se je zamajala veja, na kateri je visel češarek. Vsa družba je stekla pod smreko. Češarek je ležal na tleh.

Vsi dečki so ga občudovaje gledali. Na mah jih je pridobil zase. Le Blažonu to ni bilo povšeči. Same nevoščljivosti je bil ves zelen. Dosedaj je bil on najmočnejši in najspretnější med njimi. Pri vseh igrah je bil prvi in vodnik drugim. Le odkod se je vzel zdaj ta frkolin, da mu kvari ugled?

Še enkrat je zaničljivo zamahnil pred Lipetom in rekel: "Eh kaj, takle bajtar, pijančev sin!"

Lipeta je spreletelo. Divja jeza ga je popadla. Vsa zatajevana bol, ki jo je tlačil v sebi, odkar jih je zadel nesreča, je mahoma bruhnila iz njega. Pograbil je Blažona in ga z vso silo treščil ob tla. Nič ni pomislil, kaj dela, le pesti je stiskal in divje mlatil po nasprotniku. Vsa bridkost, vse trpljenje, vsa besnost, ki se je kopičila v njem, odkar je postal revež in odvisen od tujih ljudi, katerih zaničevanje je moral prenašati, je zdaj butnila iz njega in se razlila nad tem dečkom, ki se je onemogel zvijal v njegovih pesteh in se zaman skušal rešiti iz njih.

Potem pa je mahoma odnehal. V hipu ga je minila besnost, le grenka bolečina mu je še ostala v duši. Molče se je obrnil in odšel.

Odhitel je domov in se tam skrnil na podstrešje. Nič ni bil vesel svoje zmage. Vedel je, da jo bo moral drago plačati. On, tujec, sin dninarice, si je upal braniti svojo čast. Tega mu ne bodo odpustili. Strašna tesnoba se ga je polastila. Bridko je zajokal in si želel smrti, da bi ga rešila teh nadlog.

Šele pod noč je poiskal mater, ki je v kuhinji pripravljal večerjo. Čutil je, da bi ji moral povedati,

kaj se mu je popoldne primerilo. Iskal je primernih besed za to, pa jih ni našel. Poznal je mater, tako mehka je bila, vse krivice in težave je vdano prenašala in nikoli ni tožila. Kako naj bi zdaj razumela jezo in odpor, ki je vstal v njem ob zabavljačevih besedah. "Mati", je začel plaho. Toda v tem hipu so se zatemnila vrata in na pragu je stal Urh, njegov bratranec.

Urh se je široko razkoračil v kuhinji in začel: "Tisto sem vam prišel povedat, teta, da Lipe vaških otrok ne bo pretepal. Nočem, da bi se vsa vas jezila nad nami radi takega smrkavca. Zakaj si popoldne Blažonovega, a?" se je odurno zadril nad Lipetom.

V Lipetu je znova zavrelo. "Zmerjal me je. Pijančevega sina mi je metal naprej. Tega ne pustim", je rekel ponosno in trmasto. Kar bliskalo se mu je iz oči.

"Hahaha, ne boš pustil! Seveda, kroto napihnjena! Kaj pa si? Mar nisi res pijančev sin? Da da da, pijančev sin in berač! Vidiš, to ti pravim tudi jaz. Hahaha! Ali boš mene tudi?"

Pljunil je predenj, se obrnil in odšel.

Tiho je nastalo v kuhinji.

"To ti enkrat vrnem", je kričal Lipe za odhajajočim in krčevito stiskal pesti. Pena se mu je nabrala na posinelih ustnicah.

Preplašena mati ga je mirila. Takega ga ni še nikoli videla. Trgal se je iz rok in hotel za bratrancem, ki ga je tako smrtno užalil. Za vso silo, kar je bilo v njenem slabotnem telesu, ga je držala, da ni zdiviljal za njim. Z vso ljubeznijo mu je prigovarjala. Njenim mehkim besedam se je končno vdal in ji v solzah povedal, kaj je doživel na vasi.

Ta dogodek pa je Lipeta zresnil preko njegovih let.
(Dalje prihodnjič)

ZAŠLO JE SONCE

*Belo in temno z zardelim
odsevom se poigrava ob zidu.
Stene so vlažne in blizu
je breg.*

*Pogumno vstopa večer in obraz
ima zagrnjen v siv pajčolan.*

*Daljave ni več in vse
tone v blede zapuščenost.*

Mirno tiktaka ura.

Moje oči so mirne.

*Zagrnem okno in z nočjo
nasmehne se luč
in rože z vročega čela
s smehljajem
zacvetijo med stenami.*

France Lokar

NI NAM VSEENO . . .

Sydneyčan g. Jože Košorok je uredništvu poslal že za prejšnjo številko "Misli" sledeče vrstice, pa so prišle prepozno za objavo. Na njegovo željo jih objavljamo v tej številki. So vsebina pisma, ki ga je izročil g. D. Seligerju, predsedniku Slovenske izseljenske matice.

Malo več bi rad vedel o narodnosti in pa kakšno mesto ali priznanje zavzema slovenski narod med drugimi. Da se izrazim še v angleščini: Slovenian nation and its place among the nations of the world.

Ko smo se namreč zlasti po zadnji vojni tisoči Slovencev razkropili po vsem svetu, smo naenkrat postali "jugoslovanski narod". Nobeno prizadevanje po tujih uradih nekaterih nas Slovencev ni prepričalo tujcev, da smo slovenske narodnosti. Na vseh mojih dokumentih imam zapisano narodnost kot "Yugoslav".

Opazil sem, da ste tudi Vi (mišljena je delegacija Matice. Op.) prišli na obisk v Avstralijo z ansamblom Lojzeta Slaka kot Yugoslavs in ne kot Slovenci. To Vas verjetno nič ne moti, saj se boste vrnili, mene pa zelo.

Že prej sem ob četrtkih zvečer s svojo družino poslušal radijsko oddajo na 2CH, polurni spored na "jugoslovanskem jeziku". Moji otroci, v Avstraliji rojeni, pa tega jezika ne razumejo, čeprav vsi govorijo slovensko. V tem in v angleškem jeziku je bilo povedano, zelo nerazumljivo, da pride ansambel Slak iz Jugoslavije, itd. Pesem "Visoko nad oblaki" je bila kar zadušena med reklamo, jugo-muziko ter pesmijo iste vrste. Balkanski glasbi sliče imajo Turki, Libanonci, Arabci in drugi orientalski narodi. Tako nekako se vsi Jugoslovani predstavljamo avstralski javnosti . . .

Za Bob Rogers Show na TV, ki je bil napovedan za 29. februarja ob 10 p.m., smo bili ogoljufani, ker ni bilo Slakov na sporedu, kakor rečeno. Pač pa je Bob Rogers ob koncu svojega nastopa rekel: "Good bye now . . . and next week we will hear some Yugoslav singers . . ."

Prav! Če niti slovenski umetniki, kot so ansambel Lojze Slak, niso predstavljeni kot Slovenci, kaj moremo potem mi navadni izseljenci kot biti člani neke mešanice balkanskih narodov, ki jo imenujejo "Yugoslav". Sicer mi je nekdo, ki je Slake videl na istem sporedu drugi večer (žal nisem vedel za to), zagotovil, da je gospa Jana Osojnikova na programu razločno povedala: ". . . mi smo Slovenci . . ." To pa je nepoučena avstralska javnost verjetno vzela in razumela za "Czecho-SLOVAKIANS". Vsaj mene vsak tujec tako razume, celo Evropejci, kadar mu razlagam, da sem Slovenec.

Tiste rojake, ki so svoja srca zavili v dolar, ali pa kaj drugega, zaradi svoje narodnosti kaj malo srce

boli. Tudi jim ni mar, če njihovi otroci ne znajo besedice slovensko. Meni in meni podobnim rojakom pa to ni vseeno. Otroci me včasih tolažijo: "Forget about it, you are Australian now; so what does it matter. Isn't that as good as Yugoslav? With all that oriental music you hear on their programs . . ."

Moje vprašanje je: kdo je kriv, da nimamo Slovenci svoje narodne identitete izven meja Socialistične Republike Slovenije? Kako bi se gospod predsednik Slovenske izseljenske matice počutil na mojem mestu, oblečen v tuje sračje perje? Kdaj se bo vsak rojak in jaz z njim mogel s ponosom potrkati na prsa: "Slovenec sem!" in bi ga vsakdo za takega tudi priznal, kakor prizna Cipriota, Zambijca, Juda ali Albanca?

Zdaj hodimo po svetu trije bratje, sinovi iste matere, a s tujimi imeni. Koroški Slovenec je "Austrian", oni iz Primorja in Benečije je "Italian", ostali iz S.R. Slovenije pa veljamo za "Yugoslavs". Vse smo, samo Slovenci ne, in pa čigavi krivdi? Če že vsem ne more dati kruha, kdaj nam bo mamica domovina vsaj svoje ime dala, da ga nosimo s seboj po tujini, kot ga nosijo pripadniki drugih narodnosti?

Ni nam vseeno, kako nas tujci kličejo in vpisujejo na naše dokumente.

NEKAJ POGRETIH IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

● V gostilni: "Pol kranjske klobase, gospa! Pa še malo pasulja dajte zraven, da ne bodo mislili, da sem nacionalist! . . ."

● Socialne razlike pri nas se zmanjšujejo, ker delavci odhajajo v tujino.

● "Naši zdomci imajo v tujini milijardo dolarjev prihrankov. Kako bi jih bilo mogoče dobiti sem?"

"Zdomce?"

"Ne, ne! Prihranke!"

● Naši strokovnjaki odhajajo v tujino. Zaskrbljeni smo. Saj se lepega dne lahko vrnejo.

● Odpravimo delavski razred! Mogoče potem ne bo več izkoriščanih.

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

P. Valerian Jenko O.F.M.

St. Raphael's Slovene Mission

311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160

Tel.: 637-7147

Fr. Bernard Ambrožič O.F.M.

6 Wentworth Street

Point Piper, N.S.W. 2027

Tel.: 36 1525

V Merrylandsu je slovenska služba božja vsako nedeljo ob 9:30 (zborovo petje) in ob 10:30 (ta je tiha, včasih pa bo prepeval otroški zbor).

Poleg tega tudi:

Nedelja, 7. maja (6. velikonočna): 10:30 St. John, Croydon Park.

Četrtek, 11. maja, zapovedan praznik Vnebohoda Gospodovega. 7:30 zvečer, Merrylands. — 7:30 zvečer, St. Patrick, Sydney.

Nedelja, 14. maja (7. velikonočna): 10:30 St. Patrick, Sydney. — 5. popoldan, Wollongong.

Nedelja, 21. maja, BINKOŠTI: Merrylands kot navadno. — 6:00 zvečer Canberra.

Hamilton-Newcastle: — Ker je bila pri vas slovenska služba božja na belo nedeljo, zato odpade (izjemoma) na peto nedeljo v aprilu. Pač pa bo zopet julija meseca.

Majniška pobožnost: — V mesecu maju bomo imeli šmarnice v Merrylandsu vsako soboto po večerni maši, ki je ob pol osmih. Šmarnično branje bomo imeli isto kot v domovini.

Sobotna večerna maša v Merrylandsu: — Sedaj se je ta služba božja kar ustalila. Udeležba je precej dobra. Kot večina že ve, pri tej maši lahko zadostite nedeljski dolžnosti po posebnem odloku iz Rima, ki velja za vse novonaseljence v sydneyški nadškofiji.

KRSTI

Jana Lipold, Green Vale. Oče Miro, mati Sonja, roj. Miklaveč. Botrovala sta Franc in Angela Rozanc — 5. marca 1972.

Vilko Sodja, Dulwich Hill. Oče Andrej, mati Antonija, roj. Tomažin. Botra sta Zdravko Tomažin in Nežka Mulej. Botro je pr. krstu zastopala Andrejka Sodja. — 25. marca 1972.

Rev. Dr. Ivan Mikula,

Marist Place, Cath. Presbytery,

Parramatta, N.S.W., 2150

Tel.: 630-1115

Dr. Ivan Mikula poroča:

Glede telefona pod mojim naslovom: je telefon običajnega zdomca. Z drugo besedo: težko me je najti doma . . .

V času po veliki noči me bo vodila misijonska dolga pot na sever Queenslanda: Gladstone, Townsville, Tully, Silkwood, Innisfail, Mareeba, Cairns in zlasti Mt. Isa. Bo vroče, deževno, vlažno — "sparno" pravijo Korošci.

Mesec majnik je rezerviran za S.A. (Whyalla, Opalska polja . . .) in za širno W.A., zlasti Perth, Karoorly.

Veselim se že snidenja po družinah in cerkvah. Saj sta minuli že dolgi dve leti, da se nismo videli. Cerkveni spored naših srečanj bom krajevno sproti objavljaj.

POROKE

Janez Kranjc, iz Ljubljane, živeč v Auburnu in **Marija Furbos** iz Markovcev pri Ptuj, živeča v Auburnu. Priči sta bila Jožef in Marija Alijagič — 4. marca 1972.

Ivan Resnik rojen v Lukovcu, krščen v Boštanju in **Antonija Lisec,** rojena v Češnjicah, župnija Škocjan. Priči sta bila Janez Glivar in John Škraban — 25. marca 1972.

Patrick O'Leary (Avstralec) in **Marija Čuk** iz Idrije. Priči sta bila Bruno Žveglič in Marta Čuk — Unanderra 25. marca 1972.

Vsem otrokom, staršem in botrom ter mladim parom iskrene čestitke.

NAŠ POSINOVLJENEC — Še predno nas je Melbourne klical "na koražjo", je med nami v Sydneyu padel predlog, da bi posinovili novega afriškega misijonarja **p. Evgena Ketiša O.F.M.** Ideja je lepa in jo v imenu naše družine božjega ljudstva z veseljem sprejemam. Bog daj, da bi se je vsi oklenili, kot so se je v Melbourne za p. Hugona Delčnjaka, ki mu je šel p. Evgen na pomoč. Melbourne je svojemu posinovljencu v tem prvem letu kar pridno pomagal z darovi in molitvijo, ki je tudi potrebna za uspešno misijonsko delo.

Res je, da imamo zdaj še veliko svojih skrbi za dograditev cerkve sv. Rafaela in odplačevanje dolga. Pa vendar je prav, da se ozremo pri delu zase tudi malo okrog in vidimo tudi potrebe drugih, zlasti v misijonih. Prav s tem si bomo izprosili božji blagoslov pri svojem delu.

Vsak dar za našega posinovljence bo z veseljem sprejet in objavljen. Čim se bo nabrala primerna vsota, jo bomo sproti poslali v Togo p. Evgenu. Vsaka žrtev za misijone v nas budi čut za najbednejše brate v Kristusu in nas same duhovno bogati. Da bo vedno zraven pravi namen, naj naše darove spremlja tudi molitev za misijone. Bolniki imajo lepo priliko za našega posinovljence darovati svoje bolečine in nadloge.

Vsakdo izmed nas naj premisli in si izbere način podpore ki jo zmore, P. Evgenu pa ob tej priliki posiljamo tople pozdrave in mu želimo obilo uspehov na afriškem misijonskem polju.

CVETNA NEDELJA V VESELOVEM — Na cvetno nedeljo pri prvi maši smo imeli v slovenski cerkvi v Merrylandsu običajni blagoslov butaric in zelenja. Blagoslov je bil zunaj na dvorišču za sestrsko hišo. Šarkanovi so prinesli primerno mizo. Pohlenovi so natrgali oljčnih vejic na njihovem vrtu. Gdč. Tončka Vodopivec, ki vodi slovensko sobotno šolo v Cabramatti, je poskrbela, da so otroci z njeno in s pomočjo staršev napravili butarice. Pevski zbor je spremljal z liturgičnimi spevi. Najlepše je donel Mavov "Slava ti . . ." Nato se je razvila procesija v cerkev. Na čelu so ministranti nosili z zelenjem okrašeni križ. Ko smo prišli v cerkev, je s kora zadonela himna "Mogočno se dvigni . . ." v pozdrav Kristusu Kralju. Tako smo kot nekoč Jeruzalemljani klicali v pozdrav našemu Odrašeniku, ki je šel za nas v trpljenje in smrt in nato častljivo od mrtvih vstal. Sledila je sv. maša z branjem poročila o Kristusovem trpljenju, kakor ga je zapisal sv. Matej. O veliki noči pa prihodnjič.

SVEŽ GROB — Prav na cvetno nedeljo (26. marca) okrog 5 ure popoldan je preminul v Kiama District Hospitalu rojak **JOŽE FERBEŽAR**.

Rojen je bil 20.10.1927 v Malem vrhu (Šmarje-Sap). Oče mu je umrl, ko je bil Jože komaj 7 let star. Jože je prišel v Avstralijo že pred 20 leti. Do

svoje bolezni je bil uslužben pri Kembla Grange Company. Pred desetimi leti se je poročil z Alojzijo Perčič. Rodila sta se jima dva otroka, Marija, devet let in Jožko, sedem let star. Družina je živela v Oak Flats (Wollongong distrikt).

Pokojni Jože je začel bolehati koncem leta 1971. Zatekal se je k zdravnikom, ki spčetka niso mogli najti vzroka bolečin v prsih. Nato so ga poslali v Prince Henry Hospital v Sydneyu, kjer so ga operirali. Toda bolezen je nadaljevala svoje razdiralno delo, da je končno podlegel. Pokojnik se je odlikoval poled drugega tudi v tem, da je redno obiskoval nedeljsko službo božjo. Sam je dejal, da ga je tako mati naučila in tega se je držal ter tudi svojo družino k temu navajal. Morda se bo kateremu od bralcev ob tem stavku vrinila misel, češ "kaj mu je to pomagalo, ko pa je moral prezgodaj umreti". Da, pomagalo mu je. Saj je imel milost, da se je dobro pripravil na smrt. Že ko je bil prvič v bolnišnici, je pobožno prejel zakramente, tri dni pred svojo smrtjo pa je ponovno prejel sv. maziljenje. Dandanes, ko doživljamo dan na dan toliko neprevidenih in naglih smrti, je taka smrt, kot jo je imel Jože, res zavidanja vredna. Vsakdo izmed nas bi moral želeli in moliti za tako lepo smrt. V njegovem primeru res lahko iskreno rečemo: **lepemu življenju je sledila lepa smrt.**

Pogrebna sv. maša za Jožeta je bila opravljena v St. Francis' cerkvi v torek, 28. marca. Nato smo ga spremili k večnemu počitku na pokopališče v Wollongong.

Ženi, otrokoma ter materi in sestri v domovini naše iskreno sožalje. Naj jim bo Bog Tolažnik in božja mati Marija uteha v njihovi boli. Spomnimo se pokojnika v molitvi! Počivaj v miru, dragi Jože! R.I.P.

P. Valerijan

Pročelje sydneyse cerkve, ko še kaže svoje "bergle"

Z Vseh Vetrov

V ENEM ZADNJIH POROČIL, ki jih izdaja UNESCO, beremo tudi tole: Na svetu bi imeli dovolj živeža za 31,5 milijard ljudi (desetkratno število današnjega prebivalstva) in to brez izrabljanja donosa iz morij, o čemer se zadnji čas tudi mnogo govori kot o edini rešitvi za prehrano človeštva. Treba bi bilo samo sodelovanje vseh dežel, uporaba več modernih sredstev in izvajanje najboljših modernih metod za izkoriščanje uporabljive zemlje. Danes uporablja svet komaj eno tretjino poljedelske površine zemlje za svojo prehrano, ostali dve tretjini sta neizrabljeni. — Pri vsem tem pa tako vpitje in propaganda za načrtno omejevanje rojstev. Kot bi morala ta naša uboga mati zemlja že jutri eksplodirati zaradi prevelikega števila ljudstva. Milijone izdajajo vlade v to napačno smer — raje naj bi jih uporabile za nove pridobitve prehrane.

K GORNJEM ŠE TOLE: Ko je bil v Melbourne indijski študent javno osmešen zaradi številne družine, iz katere izhaja, je tudi javno mirno povedal, kako vesel je življenja, četudi je dvanajsti otrok in mu do prihoda v Avstralijo res ni bilo življenje rožnato. Stavil je svojim norčevalcem tudi tole vprašanje: Če bi imel osem glav in samo sedem klobukov, kaj bi storil? Ali bi zaradi tega odsekal eno glavo in se predal nevarnosti, da izkrvaviš, ali pa bi poskušal najti še en klobuk, da bo tudi ta pokrita? . .

Moderni svet si res skuša sekati glavo, namesto da bi iskal zanjo klobuk. Samo da ne bo prav pri tem svojem blaznem početju zares izkravaval.

OLIMPIJSKE IGRE 1972 so pred nami. Nemčija se pripravlja nanje in ves svet z njo. Organizacijski odbor računa, da bodo vsi stroški priprav in izvedbe dosegli dve milijardi mark. Upajo pa samo z dohodki prireditve pokriti nad polovico izdatkov. Samo prodaja spominskih značk in drugih spominkov naj bi prinesla pripravljalnemu odboru 427 milijonov mark. V kolikor poznamo Nemce, so dobri organizatorji, zato jih visoke številke ne spravljajo v zadrego in skrbi. Pokazati hočejo svetu, kaj zmorejo.

EVROPA IN AZIJA bosta kmalu povezani z visočim mostom preko Bospora. Nemško podjetje "Hochtief-AG Frankfurt" in angleško podjetje za železno gradnjo "Cleveland Bridge" bi morali že lani začeti z delom, pa se je začetek zaradi velikih priprav zavlekel. Most bo imel kilometer in pol dolžine ter bo največji viseči most v Evropi.

Mostovi, ceste, zračni promet . . . vse manjša razdalje in bliža narode sveta. Dostikrat za dobro, dostikrat za slabo. Dejstvo je, da je mostov od srca do srca vedno premalo. Te pa gradimo lahko tudi mi, četudi nismo inženirji velikih gradbenih podjetij.

NI ZADNJA NOVICA, vsaj za Ameriko ne, za nas pa. Ameriški dnevnik "Pittsburgh Press" je pred nekaj meseci objavil, da je Tito kupil nov najmodernejši avto (model Mercedes 600). Vozilo je dolgo šest metrov, motor ima 300 konjskih sil, opremljen je z vsem mogočim za udobnost in seveda varnost. In njegova cena? Nič manj kot 60.000 dolarjev.

Človek se ob tej novici in številki nehoti spomni na Djilasovo knjigo o "novem razredu ljudi".

RUSSICUM je ime Ruskemu kolegiju v Rimu. Ustanovil ga je papež Pij XI. za vzgojo duhovnikov, ki bi bili pripravljeni delovati v Rusiji, če in kadar bi odprla vrata svobodnemu oznanjevanju vere. Vsa leta do koncila je tako pri sovjetski vladi kot pri ruski pravoslavni Cerkvi veljal kolegij kot "podtalno rovarjenje katoličanov". Vsaj za tako ustanovo so ga oklicevali in napadali. — Danes pa je Russicum priznan kot živahen ekumenski center, ki zbližuje katoliško Cerkev z rusko pravoslavno Cerkvijo.

V Ruskem kolegiju je nedavno stanovala tudi delegacija štirih ruske pravoslavne Cerkve, ki jo je vodil nadškof Filaret, rektor bogoslovne akademije in semenišča v Zagorskem. Papež je pri zasebni avdienci poudaril, da obe Cerkvi soglašata v skupni veri in sta jo dolžni ohraniti, razumeti in posredovati novim generacijam.

NEMČIJA, kjer dela toliko naših ljudi, se z ozirom na delo tujcev vedno bolj zaostrojuje. Že proti koncu lanskega leta so precej delavcev odpustili. Opaziti je, da delodajalci odpuščajo za vsako malenkost, za vsak prekršek delovne discipline. Številna podjetja, zlasti iz kovinske stroke, delajo v petek samo do opoldne ali pa sploh ne. Tudi nadur ni več, kar gostujoči delavci bridko občutijo. Oblasti so začele tudi zavirati združevanje družin tujih delavcev.

Sicer so vse to šele simptomi morebitnega razvoja v bližnji bodočnosti, ne pa še dokazi bližajoče se krize. Tujih delavcev je v Nemčiji še vedno 2,2 milijona, med njimi 476.000 Jugoslovancev (60.000 več kot jih je bilo v letu 1970). Toda "zlati časi" so minili, tako trdijo vsi, ki opazujejo sedanji položaj in napovedujejo še slabšega za letos.

IVAN AVSENEK — UMRL. Tako so poročali v svet rojaki iz Clevelanda v Ameriki zadnji dan februarja letos. Med avstralskimi Slovenci rajni najbrž ni bil kaj prida znan, toliko bolj pa drugod po svetu. O njem je zapisano, da je bil industrialec, finančnik, gospodarstvenik, socialni delavec, mecen in publicist. Zadnja leta se je največ oglašal z močnimi članki v Ameriški domovini, clevelandskem dnevniku. Vse

gornje naslove si je pa zaslužil že v domovini pred drugo svetovno vojno in med njo. Doma je bil v Mošnjah na Gorenjskem, ob smrti je bil star 83 let. Pod nemško okupacijo Slovenije je izgubil vse premoženje. Leta 1943 je odšel v Rim, po vojni se ni vrnil domov, ostal je v prostovoljni emigraciji in si našel novo domovino v ZDA.

O BARAGOVİ BEATIFIKACIJI je zvedel Rev. Jože Godina ob svojem nedavnem obisku v Rimu zelo ugodne reči. O tem je napisal dolgo poročilo v ameriških slovenskih listih. Ko je iz vseh dobljenih informacij potegnil zaključek, je uvidel, da utegne priti do Baragove beatifikacije že v nekaj letih, morda v enem desetletju. Papež je namreč nedavno svetniškim kandidatom zelo ugladil pot do oltarja in vse kaže, da se bo škof Salatka, Baragov naslednik v marquetteški škofiji, teh ugodnosti tudi poslužil. Vsaj Jože Godina je o tem prepričan. Seveda je Godinovo poročilo vse Baragove častilce nad vse prijetno iznenadilo.

BEGUNCI IZ VZHODNEGA PAKISTANA, ki jih je pribežalo v Indijo do 10 milijonov, so se do konca

marca letos vsi vrnili. Tudi naš misijonar p. Poderžaj misli, da si Indija ni mogla drugače pomagati, morala je nastopiti zoper zahodni Pakistan z vojsko. Zahodni Pakistan je domala v celosti muslimanska dežela in država, vzhodni ima mešano prebivalstvo po veri in govoric. Toda muslimani iz zahodnega Pakistana so grdo izžemali vzhodno krilo svoje države, milijone Bengalcev so pobili, zlasti izobražencev, tudi hindi jezik so hoteli zatreti in uvesti urdu jezik. Ves ta pritisk je postal tak, da so se muslimani na vzhodu sami uprli svojim "bratom" na zahodu in pomagali hindi-Bengalcem do končne osamosvojitve.

NOVI GLAVNI TAJNIK OZN, dr. Kurt Waldheim, Avstrijec, se je rodil leta 1918 v neznatni vasi blizu Dunaja. Je diplomiran pravnik. Po zadnji vojni je delal v raznih diplomatskih službah. Lani je bil pri predsedniških volitvah doma kandidat ljudske stranke za državnega predsednika. Ko je bil izvoljen njegov socialistični tekmelec Jonas, se je Waldheim vrnil v New York zastopat svojo državo pri OZN. Tam so mu dali večje priznanje kot njegovi rojaki pri domačih državnih volitvah.

VIHARNIKU

Peti celini si žrtvoval domala sedemnajst let,

Ameriki dal si jih trideset polnih — svoje premnoge skrbi.

Triintrideset svojih pomladi si dal domovini — mladostne moči.

Redu Frančiška odstopil si šest desetletij,

Utripal si v brigi za narod, ki je s trpljenjem odet.

Bogato razdajal s peresom si ljudstvu svojo besedo,

Enako bogato učil si večno božjo Resnico,

Reševal duše, ki tonejo v mlakah in pijejo bedo.

Nisi se bal udariti laž in krivico,

Adostikrat žel prav zato si udarce po glavi.

Rastel si brez misli nase, le v delu za brate,

Danes hvaležen si Bogu za vse — in mi zate.

Ura se Tvoja še dolgo naj ne ustavi!

P. BAZILIJ

KOTIČEK NAŠIH MALIH

APRILSKA

POLŽ PO CESTI DIRJA,
VSE PRED NJIM BEŽI.
GLEJ GA, GLEJ, HUDIRJA,
TO SE MU MUDI!

KONJ NA HROMI NOGI
VES BOLAN STOJI,
BRČNILA GA MIŠKA,
RANA SE GNOJI.

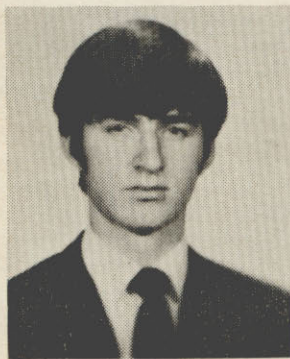
HOV, HOV, LAJA PSIČEK
IN ČEZ PLAN BEŽI,
KAJTI KROVOLOČNI
ZAJČEK GA PODI . . .

(Branimir Kozinc)

Dragi otroci!

Zadnjič smo objavili sliko Plesničarjevega Mar-
ka. Njegovega brata Andreja sem mimogrede omenil.
Da ne bo prikrajšan, naj ta Kotiček prinese njegovo
sliko.

Tudi PLESNIČARJEV ANDREJ je bil rojen v Ar-
gentini, kjer je kot mlad fantiček poleg običajne šole
obiskoval tudi slovensko šolo v Buenos Airesu. Z bra-
toma se je moral z avtobusom voziti pet milj daleč,
pa je ni zamujal. Danes je staršem za to skrb hva-
ležen, saj govori poleg španščine in angleščine tudi
slovenski jezik.

Andrej bo ta mesec
star dvajset let in še
študira. Pri nastopih i-
gra kitaro, z bratom pa
skupaj zapojeta, da je
veselje. Seveda tudi slo-
venske pesmi. Da je z
bratom posnel gramo-
fonsko ploščo, sem že
tudi zadnjič omenil.

Bog daj, dragi otroci,
da bi tudi o vas lahko
enkrat rekli: Dvajset let
ima, — slovensko pa ni
pozabil.

Dragi Kotiček! — Smo trije bratje in se prvič
oglašamo. Če našega pisma ne boste vrgli v koš, se
bomo še oglasili, četudi nam slovenščina ne gre
dobro. Radi bi nekaj napisali o veliki noči.

Nekaj dni pred prazniki smo že vse pripravili za
veliki dan. Tati je napravil lepo barvane pirhe, mama
pa je pekla. Mama je potem pripravila lepo košaro,
da jo bom jaz nesel k žegnu, ker sta moja bratca
še mala. Tudi k spovedi smo šli in se skupaj veselili
praznikov. Lepo je bilo, ko je mama pogrnila beli
prti na mizo in nam razdelila velikonočna jedila. Ko
smo vse opravili, smo šli vsi skupaj v Kew k sloven-
ski maši. Zelo nam je tam všeč, posebno še božji
grob in tudi cerkev je lepa. Velika noč je za nas
velik dogodek, saj nas spominja na Kristusovo trplje-
nje in vstajenje. — Trije bratci Bauer, St. Albans,
Victoria.

Dragi bratci! Vi ste edini napisali za to številko
nekaj o veliki noči, vsi drugi slovenski otroci po Av-
straliji so urednika potegnili za nos. Zato vam trem
pripada obljubljena nagrada. In še kaj se oglasite! —
Urednik.

MOJA POT V AVSTRALIJO

Ime mi je Joži. V Avstralijo som prišla pred enim
letom in nekaj meseci iz Argentine. Rada bi vam po-
vedala nekaj o svojem potovanju.

Iz mesta Buenos Aires smo odšli nekega lepega
jutra. Bila sem žalostna ker sem tam imela mnogo
prijateljic Slovenk in Argentink. Po drugi strani pa
sem bila vesela, da bom spet videla našega ata in
starejšega brata, ki sta šla v Avstralijo že dve leti
prej. Potovala sem z mamo, Marijo, Silvijo in Ire-
no, ki so moje sestre, ter Elčkom, mojim drugim bratom.
Vsi smo gledali skozi okenca letala, ki je letelo zelo
visoko. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo leteli čez
Ande, ki so zelo visoke gore v Južni Ameriki in spa-
dajo med najvišje na svetu. Naše letalo se je usta-
vilo v državi Čile, na Velikonočnem otoku (Isla de
Pasqua), na Tahitih in končno se je spustilo na tla
v Melbourne. Vožnja čez Pacifik mi ni bila všeč, ker
nisem videla nič drugega kakor plavo nebo in plavo
morje brez konca. Bila sem vesela, ko smo po enem
dnevu in dveh nočeh vožnje prišli v Melbourne, kjer
sta nas na letališču čakala ata in brat Ton.

To je vse, kar sem hotela povedati. Pozdravljam
vse slovenske otroke v Avstraliji kar po kastiljansko:
Saludos amigos! — Joži Šerek, Kew, Victoria.

MONA VALE, N.S.W. — Vsem prijateljem in znan-
cem bi se rada preko naših "Misli" pristrčno zahvalila
za darila in cvetlice ter za osebne, telegramske in
pismene čestitke, ki sva jih z velikim veseljem pre-
jela ob priliki najine petdesetletnice poroke. Na dan
zlate poroke se nama je uresničila tudi najina vroča
želja: bila sva pri slovenski službi božji v naši lepi,
četrudi še nedokončani slovenski cerkvi v Merry-
landsu. Bogu sva se iz srca zahvalila, da nama je dal
toliko let skupnega življenja in da sva končno tudi
dočkala gradnjo naše sydneyse cerkvice sv. Rafa-
ela. Čestitava g. ing. Ivanu Žigonu, saj gotovo ni brez
skrbí in trudov izvršil tako moderne in obenem naša
izseljenski družini primerne naršte. Posebno zahvalo
pa izrekava našemu neumornemu patru Valerijanu,
ki toliko dela in se žrtvuje, da bo naš skupni dom
čim preje končan. Na naše versko središče smo vsi
sydneyški Slovenci res lahko ponosni.

"Mislim" pa želiva, do bi še mnogo let prihajale
med nas, kakor so bile tudi dosej naš redni in težko
prilicakovani obiskovalec. — Julija in Ivan Plesničar.

NARRABUNDAH, A.C.T. — Priloženo je za na-
ročnino našega dragega lista, za letošnje Mohorjeve,
ostalo pa za tisti Vaš sklad, ki je trenutno najbolj
potreben. Obenem bi prosil, da popravite moj naslov.
Iz Talbinga sem se namreč preselil semkaj, pa ne bi
rad, da bi se kaka številka izgubila. Tam zdaj ver-
jetno stanuje kak Avstalec in bi "Misli" gotovo ne
bral. Pozdrav! — Franc Erpič.

(Hvala za sporočilo! Pismo objavljam, da z njim
spomnim druge, kaj naj store ob selitvi. Sleherni me-
sec pošta vrača precej števil "Misli", ker naročni-
kov ne najde več na naslovu. Včasih vzame dolge me-
sece ali pa celo leto, končno pa dobimo užaljeno
pismo, zakaj smo jim ustavili list. V tem smo res
zelo nevezgoini in bi bilo prav, da se poboljšamo.
Urednik)

NEKJE V MELBOURNU, Vic. — Pošiljam Vam
naročnino za "Misli", ki jih zelo rada prebiram. Obe-
nem pa bi Vas prosila za uslugo in Vam bom zanj
res iz srca hvaležna. Prosila bi ako bi mogli tole
objaviti v Vašem listu:

Sem vdova, stara petdeset let in šele kratek čas v
Avstraliji. Zelo bi želela spoznati vdovca ali samca
svojih let, ki ni alkoholik. Po možnosti naj bi bil
ljubitelj narave in živali. Kdor misli resno, naj se
oglasí na uredništvo "Misli".

Prav lepe pozdrave vsem naročnikom! — N. N.

Mascot, N.S.W. — To pišem 20 marca zvečer, pol
ure potem, ko se je dvignilo letalo in nam odpeljalo
priljubljene "Slake" in "Fante s Praprotna". Z njimi
je seveda odšlo tudi zastopstvo Matice iz Ljubljane.
Pred odhodom se je od ansambla poslovilo lepo šte-
vilo rojakov in jim želelo srečno vrnitev v domovino.
Poleg naših pa je bilo navzočih še veliko večje šte-
vilo južnih bratov, ki so prišli tja z namenom, da se
poslove od Slakov, ali pa od svojih svojcev in znan-
cev, ki so z istim JAT letalom odhajali v domovino
na obisk ali za stalno.

Obisk Slakov bo gotovo zapisan z zlatimi črkami
z zgodovino slovenskih izseljencev v Avstraliji. Če bi
imeli Slaki pet ali deset nastopov v Sydneyu (žal sta
bila samo dva), bi pri vseh imeli velikoštevilno in
hvaležno publiko. Saj jih je vsakdo želel poslušati
znova.

Po drugi strani so pa Slaki povzročili tudi precej
razburjenja (nehote, seveda!) V Sydneyu sta bila na-
mreč dva organizatorja njihovih nastopov: že dalj
časa obstoječe slovensko društvo in pa novorojenček
klub "Triglav". Napravili so vsak svojo propagando
in skušali napeljati čim več vode vsak na svoj mlin.
Pri propagandi je društvo poudarjalo Slake in komaj
omenjalo ali pa celo ignoriralo Matico (pozabili so,
da je treba sprejeti poleg gosta tudi spremljevalca).
Klub pa je poudarjal na prvem mestu obisk Matice
in kot njen privesek omenjal Slake (kot če bi nekdo
postavil na prvo mesto managerja in potem šele film-
sko zvezdo). Ampak ubogi Slaki! Saj so jih hoteli
raztrgati na dvoje. Ta jih je hotel imeti tu oni tam.
Na prireditvah (izven koncertov), ki so imele namen,
da se člani bolj po domače pogovore s Slaki (te so
bile zopet posebej za društvenike in posebej za klu-
bovce,) je bila povsod zraven tudi Matica. Zaradi
tega je bilo od strani društvenikov opaziti nekoliko
rezerviranosti. Klubovci (predvsem glave), so se pa
počutili med njimi kot že dolgoletni prijatelji. V bo-

Ker bi šel lastnik rad v pokoj,
oddaja
NAPRODAJ ali VNAJEM
BRIVSKI SALON
V industrijskem mestu Victorije.
LEPA PRILIKA
ZA MLAJŠEGA STROKOVNJAKA!
Ponudbe pošljite na "Misli"
pod "BRIVNICA"

doče bi bilo želeli, da bi v takih primerkih (ko pride v Avstralijo kak ansambel, ali če je kaka druga kulturna prireditev večjega obsega) društveniki in klubovci pokazali nekoliko več smisla za sodelovanje. Saj je imel obisk Slakov namen, da našim ljudem prinese izredno kulturno doživetje — slovensko pesem. Človek pa je imel vtis, da so se pogajali za to, da bi skupina okoli društva in druga okoli kluba imela čim več lastne slave. — Sydneyčan.

MONA VALE, N.S.W. — Prvič se oglašava s pismom p. uredniku in mu želiva obilo uspeha pri novem delu — urejanju našega mesečnika. Povedala bi rada, da so nama "Misli" všeč. Ne moreva se izraziti, koliko so vredne v izseljenskem življenju. Vse najdemo v njih, kar nas izseljence zanima. V njih je nekaj za smeh in kratek čas, včasih kaka žalostna novica, obenem modra in pravična beseda. Pepetu Metulju se smejeva, kadar se oglasi s svojo šegavostjo.

Ker hočeva ostati listu zvesta in stalna naročnika, hočeva biti tudi redna plačnika — zato prilagava za naročnino in sklad. Obenem bi prosila, da popravite pomoto v priimku. Zadnja številka je sicer redno prišla do naju, a priimek je bil **Ferjan** namesto **Fabian**. Pomota se hitro napravi, zato zamere z naše strani ni — upam, da nama tudi urednik ne bo zameril, če prosiva popravek.

Vas in vse bralce lepo pozdravlja — Slavko in Pavla Fabian.

(Op. ur.: Hvala za pojasnilo, ime sem že popravil. Prepisati stotine imen in naslovov ni bila malenkost in prepričan sem, da je še več napak. Vsako bom rade volje popravil, samo da zvem zanjo.)

KEW, Vic. — Na praznik Oznanjenja (25. marca) ste praznovala srebrno poroko znana **Franc Plesničar** in **Antonija r. Božič**. Zanju je bila opravljena večerna maša v naši cerkvi, da bi ju Bog ohranil še dolgo vrsto let. Plesničarjeva družina se je najprej naselila v Argentini, nato so prišli v W.A. in se vrnili v Argentino, končno pa prišli v Victorijo in imajo svoj domek v Kew. Dvema sinovima (znana muzikanta Marko in Andrej) se je pred veliko nočjo pridružil še Frank, ki je došel za starši iz Južne Afrike. Zavedna slovenska družina je reden obiskovalec slovenske cerkve.

K srebrnemu jubileju naše iskrene čestitke! — Poročevalc.

SAFETY BAY, W.A. — Morda je katera slovenska gospodinja, ki bere "Misli", da bi mogla ustreči moji želji. Zanima me namreč, kako se kuhajo **orehovi štruklji**. Če sem prav informirana, jih kuhajo v Istri. Zelo rada bi dobila recept. Sem rojena na štajerskem. Pri nas delajo sirove štruklje, ne pa orehovih.

PHOTO STUDIO

VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY,
MELBOURNE, VIC.

(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-
bele in barvne.

POSOJA BREZPLAČNO SVATBENA
OBLAČILA.

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in
nedeljah od 9—6.

Govorimo slovensko

VAŠ FOTOGRAF: PAUL NIKOLICH

Že kot otrok sem odšla iz Slovenije in vsa leta živim med Hrvati. A slovensko govorim zelo rada, če imam le priliko. Zato so mi tudi "Misli" zelo drage in so mi dale doslej veliko prijetnih uric branja. Zahvaljujem se za redno pošiljanje, novemu uredniku pa želim mnogo uspehov. — Ida Zorich.

CARINA, Qld. — Naše drage "Misli" so se torej preselile iz rojstnega kraja Sydneya na jug v muhasti Melbourne. Upam, da jih tamkajšnje kisló in spremenljivo vreme ne bo oviralo in bodo prav tako redno prihajale med nas kot so vsaj meni iz prav nič prijetnega Sydneya. Novega urednika iskreno pozdravljam in mu želim, da bi z uspehom nadaljeval delo našega zaslužnega o. Bernarda. Saj sam pravi, da mu ljubezni do pisanja ne manjka in to je že več kot korajža. Priporočal pa bi mu, da bi se izogibal "nočnega šihta", četudi je s časom sprt. Dobro vem, kaj pomeni nočno delo, njegove "dobrote" sem okušal polnih petnajst let. Seveda pa bo potrebna uredniku naša vsestranska pomoč, kot smo jo nudili tudi prejšnjemu uredniku. Brez "Misli" vsaj jaz gotovo ne bi mogel več biti in mislim, da marsikdo čuti isto. P. Bernardu želim popolnega okrevanja in prav nič ne dvomim, da bomo še veliko njegovega brali v našem mesečniku. On naj bo p. Baziliju prva desna roka, mi naročniki pa druga.

Prilagam naročnino za Misli, ki sem jo nabral pri naših Mohorjanih. Za letošnji dopust tam okrog novembra pa nameravam priti v novo prestolico "Misli". Pozdravili se bomo v Baragovem domu in si po bratsko stisnili desnico. Iskrene pozdrave vsem bralcem! — Janez Primožič.

DAPTO, N.S.W. — Tukaj pošiljam za naročnino. Ganila me je slika p. Hugona s svojimi zamorčki-prvoobhajanci. Preštela sem črne glavice in pošiljam misijonarju za vsako po deset centov. Ostanek pa naj bo za p. Evgena, o katerem sem brala, da se je pridružil p. Hugonu. Iskrene pozdrave! — Albina Konrad.

*

Katehet: "No, Mihec, povej mi, kaj mora človek predvsem napraviti, da pride v nebesa?"

Mihec: "Umreti, gospod katehet!"

*

"Kaj je to tvoj avto?" vpraša znanec znanca pred melbournsko slovensko cerkvijo.

Ta se popraska za ušesom, potem pa odgovori: "Da, včasih je moj".

Prijatelj začudeno pogleda nad tem odgovorom, on pa mu razloži: "Veš, to je tako: Kadar je avto očiščen kot nov, je od moje žene. Kadar je kje ples, takrat je od moje hčerke. Za nogomet je od sina. Kadar je pokvarjen in pa kadar pride zanj račun za novo registracijo in zavarovalnino, takrat je pa stoodstotno moj . . ."

Misli, April, 1972

Ne pozabimo na Fatimo !

Fatimska pobožnost je gotovo vsakemu izmed nas več ali manj znana. Poznali smo jo že v domovini pred vojno. To pobožnost opravljamo na prve sobote v mesecu. Naročila jo je Fatimska Mati božja, ko se je prikazala trem otrokom leta 1917. Namen pobožnosti je, da zadostujemo za grehe sveta, vključno za lastne grehe, obenem pa prosimo božjega usmiljenja za grešni svet. Poseben poudarek pri tej pobožnosti je: **MOLITEV ZA SPREOBURNJENJE GREŠNIKOV**. Svet okoli nas in tudi mi sami, postajamo brezčutni. Brezbrižni smo, kako živi naš bližnji. Ne gane nas njegova preteča poguba. Mnogi izmed nas imajo nekako takole zadržanje: naj dela vsak po svoje, kakor mu prija, jaz se ne vtikam v njegovo življenje. Pa vendar, ali nismo bratje in sestre med seboj? Zato ne smemo reči po kajnovsko: "Ali sem mar jaz varuh svojega brata?"

Že zaradi tega, ker pri tej pobožnosti molimo za zašle, je vredno, da se je znova oklenemo. Moram priznati, da se je tudi meni že vrinjala misel, češ, saj je ta pobožnost že ostarela in ne privlači več. Resnica pa je le ta, da smo se mi ohladili in poplitvili.

Razlog, zakaj pišem te vrstice, je bil pravzaprav ponovni telefonski klic tajnika češke organizacije sv. Vavclava, ki si je naložila skrb, da poživí fatimsko pobožnost. Njegovo navdušenje, ko mi je po telefonu razlagal pomen te pobožnosti, je tudi mene znova ogrela zanj. **Zato jo lepo priporočam.**

Na sporedu je molitev sv. rožnega venca in sv. maša vsako prvo soboto v mesecu ob 12:10 pop. v St. Mary's Cathedral, Sydney. Tudi 13. maja (spomin prvega Marijinega prikazanja v Fatimi) bo v sydneyški katedrali sv. maša in procesija v čast Fatimski Materi božji. Pobožnosti bo vodil nadškof Freeman. Lepo bi bilo, če bi vsaj nekaj rojakov prišlo k tej pobožnosti in bi s tem pokazali, da smo Slovenci Marijin narod.

Kdor želi, lahko praznuje prve sobote tudi v Merrylandsu, ko je večerna maša ob pol osmih in nato kratka pobožnost z molitvijo za domovino.

Navadimo se, da bomo med desetke rožnega venca vpletali lepo in pomembno molitvico: **"O Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas večnega ognja in privedi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja"**.

P. Valerijan

PHOTO STUDIO

ERIC

305 High St., PRESTON, Vic. 3072

Tel. 480-1451

(ob vsakem času)

Izdelava prvorazrednih fotografij za:

— POROKE —

— KRSTE —

— RAZNE DRUŽINSKE SVEČANOSTI —

Seveda tudi za reprodukcije in povečave
(črno-bele in barvne) se vam toplo priporoča

VAŠ DOMAČI FOTOGRAF

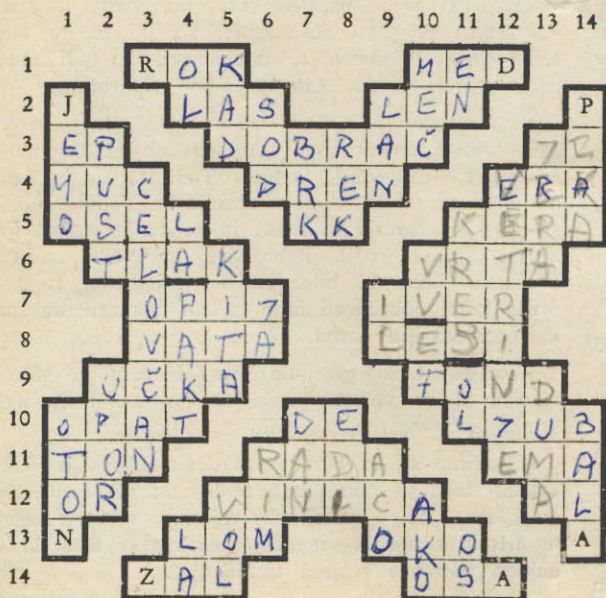
Nevestam posojamo brezplačno poročne obleke
V zalogi imamo tudi cvetje, poročne vence,
bonbonjere in ostale poročne potrebščine.

Seveda govorimo slovensko

Odprto tudi ob sobotah in nedeljah

KRIŽANKA

Vodoravno: 1 termin, strd; 2 na glavi, lenuhast; 3 vrsta pesnitve, koroška gora, použiva; 4 mucek, vrsta grma, razdobje; 5 trmasta žival, dva enaka soglasnika, snežna žoga; 6 utrjeno cestišče, zavija in poglablja; 7 omamno dražilo, drobna smet; 8 mehka bombaževina, gozdovi; 9 gora v Istri, tujka za sklad; 10 samostanski predstojnik, reče, drag; 11 osnovni glas, žensko ime, žensko ime; 12 oranje, Župančičev rojstni kraj, ali; 13 lomljenje, del obraza; 14 čeden, strupena žuželka.

Navpično: 1 zauživamo, moško ime; 2 dan šem, vstaja; 3 prebivalec Celovca; 4 staroslovanska pijača, nota, tujka za dogovor, romanski spolnik; 5 velika posoda, ponos dekliške glave, iz vrste goveda; 6 posoda za vino, druga beseda za da, večno mesto; 7 pod nosom, del enega dneva; 8 pogovor, moško ime; 9 industrijska rastlina, vrsta zemlje, srbsko moško ime; 10 hladno orožje, začetnici imena in priimka pesnika Ilirije, dve zaporedni črki abecede, če; 11 število, taborni ogenj, staroslovanska pijača, del kolesa; 12 prvo zbirališče begunskih Slovencev pri Celovcu leta 1945; 13 gora na Koroškem, Župančičeva velika pesnitev; 14 pečevje, nevestina dota.

Rešitve ugank prejšnje številke:

PODOBNIČO bereš takole: **NE ŽAGAJ VEJE, NA KATERI SEDIŠ!** Kar vzemite marčno številko v roke in še enkrat pogledajte podobnico, pa boste videli, kako je enostavna. Seveda, zdaj že, ko je stavek pred vami na papirju . . .

UGANKARSKA UGANKA. Kaj je bila res tako trd oreh? Pod naslovom piše nekaj o tretji številki. Vzemi po številu tretjo črko pri vsakem imenu in jo zapiši. Prvi stolpec imen ti bo dal besedo **POZDRAV**, drugi pa besedo **UGANKARJEM**. Rešitev se torej glasi: **POZDRAV UGANKARJEM!** Pozdrav vsem, ki si pri naših ugankah belite glave! Kaj ni to lepo?

Žal ni bila poslana uredništvu niti ena rešitev. Vem, da je Podobnico pravilno rešila s. Silvestra, Ugankarsko uganko pa je razvozljala s. Ema. Pa je gotovo še kdo od naročnikov, ki se je lotil tega posla. Drugič naj rešitev tudi pravočasno odpošlje.

V tej številki "Misli" poklanjamo ugankarjem **na gradno križanko**. Morda bo zanjo več zanimanja. Rešitve pošljite najkasneje do 8. maja.

Je morda med bralci kdo, ki se bavi s sestavljanjem križank in raznih ugank? Bi ga bil prav vesel, če pride s svojo umetnostjo na dan in stopi v zvezo z uredništvom.

ŠOFERSKI POUK V SLOVENŠČINI

Nudi ga vam z veseljem

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

V nekem mestu na Škotskem je ordiniral zdravnik, o katerem je bilo znano, da za prvi pregled terja kar precej, za naslednje pa manj. K njemu pride bolni Škot in začne takoj, ko je poklican v ordinacijsko sobo: "Pa sem **zopet** tukaj, gospod doktor!" Zdravnik pa je imel dober spomin in je spoznal, da je bolnik šele prvič pri njem. Natančno ga je pregledal, kot se dobremu zdravniku spodobi, potem pa mu rekel: "Nič novega na vas. Kar mirno še nadalje jemljite zdravila, ki sem vam jih zadnjikrat predpisal . . ."

VAŠA PRVA TURISTIČNA AGENCIJA

Vam more nuditi odlične ugodnosti in najnižje cene za vse vrste potovanja, za skupinska potovanja pa še posebne popuste.

- * Kdor želi, more za potovanje v Jugoslavijo in nazaj izbrati
- * Na izbiro so seveda tudi druge zračne in morske linije za potovanje kamor koli po svetu.
- * Dokumente za Vaše potovanje in dokumente za prihod Vaših rojakov v Avstralijo urejujemo brezplačno.

MELBOURNE — BEOGRAD — MELBOURNE SAMO \$647.40
NA ENO STRAN \$370.00

POTOVANJE OKROG SVETA SAMO \$718.10
(Melbourne — Amerika — Jugoslavija — Melbourne)

MELBOURNE — RIM — LJUBLJANA — ZAGREB \$682.90

POSLUŽUJTE SE VAŠE POTNIŠKE AGENCIJE

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne

POSLUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733

V uradu: P. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich

Monika je šla k zdravniku v bojazni, da je nekaj narobe s srcem. Zdravnik jo je pregledal, potem pa potolažil: "Nič se ne bojte, gospodična! Nič ni narobe s srcem. Tako močno in zdravo srce imate, da bi hotel takega jaz sam imeti." — Monika ga srmežljivo-ljubeznivo pogleda in pravi: "Gospod zdravnik, saj moje je še prosto . . ."

*

Metka gleda poročno sliko svojih staršev in zvedavo vpraša mamo: "Mama, zakaj pa si bila tako lepo belo oblečena?" — "Ker je bela barva znak veselja in sreče in je poročni dan eden najlepših v življenju," ji mimogrede odgovori mamica. Metka pa se obrne k očetu, ki nekam nasajeno gleda, potem pa zopet vpraša mamo: "Zakaj se je pa ata takrat tako temno oblekel?"

*

"No vidiš, Peter, pa le ni bilo tako hudo pri zobozdravniku. Saj sem ti pravila, da dandanes pri dentistu opravijo skoraj brez bolečin".

"Ne verjamem," odgovori Peter. "Da bi samo slišala zdravnika, kako je zarjovel, ko sem ga ugriznil v prst . . ."

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S. A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

SLOVENSKA MESNICA ZA
WOLLONGONG LTD.

TONE IN REINHILD OBERMAN

20 LAGOON STREET,
BARRACK POINT, N.S.W.

Priporoča rojakom vsakovrstne mesne izdelke: kranjske klobase, ogrske salame, slanino, sveže in prekajeno meso, šunko itd.

Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah
RAZUMEMO VSE JEZIKE OKOLISKIH LJUDI
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje prijatelje!

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

TURISTIČNA AGENCIJA

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

Tel.: 33-4155

V URADU: RADKO OLIP

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte
- urejamo rezervacije za vsa potovanja po morju in zraku — širom sveta
- izpolnujemo obrazce za potne liste, vize in druge dokumente.
- organiziramo prihod vaših sorodnikov in prijateljev v Avstralijo

Vsak dan lahko potujete v Jugoslavijo in nazaj za samo: **\$682.90**